

1891 — Β'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, 1891 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ.

Ἐδόθη τὸ ἔτος 1879

ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1891

Ἀπαγορεύεται ἡ ὅτιο ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσῶ φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφεται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἄδειου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου φρ. 2,80
 Καρτοδείτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου • 4—

Ἐδίδονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀδελφούλα μου (ἡ).....	42, 58, 74, 90, 107, 113, 139, 157, 172, 185	θεῶν, 14. — Δοκίμῃ τῶν ὠπῶν, 30. — Ἐκούσιος ἀκρωτηριασμός, 63 — Ζῆα (τὰ) καὶ τὸ φῦχος, 47. — Καθηγητὴς κυλίων τοῦ μαθητῆς του, 14. — Κάμπαι ἐμποδίζουσαι σιδηρόδρομον, 47. — Λευκὰ καὶ μαῦρα ἐνδύματά, 47. — Μεγαλύτερα (τὰ) μαχαίρια τοῦ κόσμου, 80. — Μέγεθος ἀνθρώπινου σώματος, 80. — Μέσον τοῦ θεραπεύειν τὰ καύματα, 30. — Μωοπία τῶν ζῴων, 128. — Νόμος (ὁ) τοῦ Λύντε, 30 — Ὁμιλοῦσι τὰ ζῶα; 47. — Παιδαγωγικὸς φωνογράφος, 80. — Πηγὰ γλυκῆς ὕδατος ἐν θαλάσῃ, 128. — Πόσοι ἀγράμματοι, 47. — Σοφὰ λόγια, 14, 30, 128. — Συναγωνισμὸς ἀγρυνίας, 14. — Σωτήριον χαρακτοδμίσμα, 14. — Τεχνητὸν ὄρος, 30. — Χάρτης (ὁ) ἐν Ἰαπωνίᾳ, 14.]	
Ἀετὸς καὶ χελιδὼν	23	Παῖδι (τὸ) τοῦ μηχανικοῦ.....	118
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.....	15, 31	Παιδικὸν πνεῦμα.....	14, 31, 47
Ἀποτελέσματα 2 ^{του} διαγωνισμοῦ (Συνθ. παιδ. πνεύμ.)	188	Παρήκουσε	7
" 28ου (Ἰούλιου)	176	Περὶ χρέμα (μετὰ εἰκόνας).....	168
" 29ου (Σύνθ. διηγήμ.)	150	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.....	16, 32, 48, 64, 144, 176
Βραβευθὲν (τὸ) διήγημα τοῦ 29ου διαγωνισμοῦ (μετὰ 2 εἰκόνων)	154	Ποῦ εἶνε ἡ μαμμά;	62
Γάτοι καὶ πῆλιχος	13	Προγονικοὶ θησαυροί.....	96, 112, 160, 175
Γῆ (ἡ) τοῦ χρυσοῦ	165	Πρώτη (ἡ) ἀνδρεία	134
Γιατὶ μαθαίνουμε γράμματα	26	Πρωτοφανὴς σούπα.....	171
Γυφτοπούλα (ἡ) (Συνέχ. καὶ τέλος μετὰ 30 εἰκ.)	1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177	Σιωπῆτης	122
Δακτυλῆθρα (ἡ).....	85	Σειμονιάτικα παιγνίδια (μετὰ εἰκόνας).....	137
Δύο παιδιά	135	Χιόνι (τὸ).....	170
Ἐναρξίς (ἡ) τῶν μαθημάτων.....	10	Χρυσὰ μαλλιά.....	38, 54, 70
Ἔτσι μ' ἀρέσει.....	136	Ὅραι ἀνάσεις.....	46
Ἐφευρέται (οἱ) τῆς ραπτικῆς μηχανῆς (μετὰ 3 εἰκόνας).....	104, 120		
Ζιρῶ (ὁ).....	28		
Καλὴ σκέψις (μονόλογος).....	102		
Κισσοδάσκαλόπουλον (τὸ)	12		
Λαίλα (ἡ) καὶ τὸ γατάκι.....	23		
Μαργαριτάρια (τὰ) τῆς Νεράιδας.....	182		
Νεράιδα (ἡ).....	21		
Ὀλίγον ἀπ' ἑλα.....	18, 30, 47, 63, 80, 128		
[Ἀμερικανικὴ τιμωρία, 47. — Αὐταπαρησία, 47. — Γυνὴ μαθηματικῆς, 63. — Διατήρησις τῶν ἀν-			

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

* Άσπρη και κόκκινη κλωστή.....	138	Πυροφάνι (α')	23
Δύο (αί) μέλισσαι.....	30	Πώς η φτώχεια έβλεπε την φτώχεια.....	156
Μαθηταί και διδάσκαλος.....	167	Συμπάθεια	11
Παύλος και Μικέ (μετά 40 εικ.).....	8, 24, 40, 56, 72, 88	Τῆ Ἑλληνικῆ νεολαία.....	46

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο τόμος ούτος περιέχει 86 εικονογραφίας.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΕ COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
[Συνέχεια· ἴδε τόμον 19^{ον}, σελ. 177]

Ἐπί τινος ἡμέρας ἡ Γυφτοπούλα « ἔκαμε τὰ προκομμένα της », ὡς καινῶς λέγομεν. Ἀπαλλαγθεῖσα τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς μονοτονίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐτέρπετο ἔχουσα ἤδη ἐλευθερίαν τινά· αἱ δὲ καθημεριναὶ ἐργασίαι τῆς οἰκίας ἐνεθιμίζον εἰς αὐτὴν τὰς εὐδαίμονας ἡμέρας, ὅς διήλθε παρά τῆ οἰκογενείᾳ τοῦ εὐεργέτου της, τοῦ ἀγροφύλακος, καὶ ἡ γλυκεία αὐτῆ ἀνάμνησις ἔτερπε τὴν εὐγνώμονα ψυχὴν της. Προσέτι δὲ οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῆς κυρᾶ Σπύραινας, τῆς νέας κυρίας της, ὑπέκαυσαν τὴν φιλοτιμίαν τῆς Γυφτοπούλας, καὶ ἐφιλοτιμήθη νὰ ἐπιδεικνύῃ ὅλην τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν, ὥστε νὰ γίνεται καταφανεστέρα ἢ ἀδεξιότης καὶ ἡ βλακεία τῆς Χονδρακατερίνας.

Ἡ Παρασκευοῦλα περιχαρὴς διότι ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια ἦτο σχεδὸν τῆς ἡλικίας της, ἤθελε νὰ τὴν ἔχη πλησίον της καὶ τὴν παρηκολούθει κατὰ πόδας· καὶ ἐπειδὴ ἡ Παρασκευοῦλα ἦτο κοράσιον μαμμυθρεπτον, ὃ ἐστὶ τρελοχαϊδεμένον, ἡ κυρὰ Σπύραινα, εἰ καὶ αὐστηροτάτη περὶ τὴν ἐργασίαν, ὅμως ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νὰ παραιτῆ τὴν

ὅπως ἤρχισε; Μάλιστα ὤφειλεν ὁσημέραι νὰ γίνεται καλλιτέρα καθὼς ἐσυνήθιζεν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας. Οἱ ἔπαινοι ἔπαυσαν καὶ τοὺς ἀντικατέστησαν αἱ ἐπιπλήξεις. Ὅλην πλέον τὴν ἡμέραν ἤκούοντο αἱ κραυγαὶ: « Μαριά, δὲν ἐσάρωσες καλά!... Μα-

ἘΤΟΣ 13^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 13^{ον}

ἐργασίαν της καὶ νὰ ἐνδύῃ τὴν πλαγγόνα της καὶ νὰ παύῃ μετ' αὐτῆς δὲν δυσηρεστεῖτο δὲ ἡ Γυφτοπούλα, διότι ἡ ἡλικία της ἤθελεν ἀκόμη τὰ κατηγνῖδια.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἄλλ' ἡ Μαριά δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐργάζεται κατὰ συνέθειαν τακτικῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐχαλαρώθη λοιπὸν ὁ ζῆλος της τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ κυρὰ Σπύραινα ἤσθάνετο πλήρη εὐαρέσκειαν, διότι ἡ ὑπηρεσία της ἐξετελείετο θαυμάσια, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν συνθίξῃ καὶ νὰ θεωρῆ φυσικώτατον ὅτι ἡ ὑπηρετρία της ἦτο ἐργατικὴ καὶ φιλόπονος, χωρὶς νὰ συλλογίζεται ὅτι αἱ ἐργασίαι ἦσαν δυσανάλογοι πρὸς τὴν μικρὰν τῆς ἡλικίαν. Λοιπὸν ὅτε παρετήρησεν ὅτι ἡ Γυφτοπούλα ἔδειξεν ἀμέλειαν τινα καὶ φυγοπονίαν, τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγη καὶ ἐθαύμασε, τὸ δὲ δευτέρον δυσηρεστήθη. Διὰ τί τάχα νὰ μὴ ἐξακολουθῆ ἡ ὑπηρετρία της

« Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ ΒΕΤΑΘΗ ΟΡΘΙΑ ΚΑΙ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ἈΔΗ ». (Σελ. 4)

ριά, πῶς δὲν ἐτριψες καλά τὰ χαλκώματα ;... Μαριά, πῶς δὲν ἐκαθάρισες τὰ κρομμύδια ; Μαριά, Μαριά, Μαριά !... Ἐλα, σάλευε καίμενη ! Πῶς ἐγίνες ἔτσι, ἀφιλότιμο κορίτσι !»

Ἡ Γυφτοπούλα ἐξετέλει τὰς ἐργασίας, ἀλλὰ κρυφίως ἐτριξε τοὺς δόντας ὅλη της ἡ προθυμία ἐξηφανίσθη ὡς νέφος ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, καὶ μίαν μόνην εἶχε τοῦ λοιποῦ ἐπιθυμίαν πῶς νὰ δυσαρεστή τὴν κυρίαν της καὶ « νὰ κάμνη ἰ ν ἄ τ ι α ». ὅπως λέγομεν κοινῶς.

Ἡ Παρασκευούλα τὴν προσεκάλει νὰ συμπαίξωσιν

« Ἐλα, Μαριά, νὰ παίξωμεν ! Ἐλα νὰ μου βράψης τὸ φόρεμα τῆς κούκλας μου !»

Ἡ δὲ Γυφτοπούλα ἀπεκρίνετο ἀγερώχως :

« Δὲν ἀδειάζω !»

Ἡ ἀλήθεια εἶπε ὅτι, εἴαν ἤθελεν ἡ Γυφτοπούλα, ἠδύνατο νὰ εὕρη καιρὸν νὰ φανῆ εὐάρεστος εἰς τὴν μικράν, ἀλλ' εἶχε προτιμότερον νὰ μὴ παίξῃ καὶ αὐτὴ, παρὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τέρψιν τῆς Παρασκευούλας διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξεδικεῖτο τὴν κυρίαν της.

« Μητέρα, ἔλεγεν ἡ Παρασκευούλα, μητέρα, δὲν ἀκούει ἡ Μαριά ! δὲν θέλει νὰ παίξωμεν ! Δὲν της λένε νὰ ἔλθῃ νὰ μου εἰπῇ ἕνα παραμῦθι ;»

Ἡ δὲ κυρὰ Σπύρρα, ἥτις ἦτο πρόθυμος πάντοτε νὰ ἐκτελή τὰς ἐπιθυμίας τῆς κόρης της, ἔλεγε πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν.

« Μαριά, ἔλα γρήγορα, καὶ κάμε ὅ τί σου λέγει ἡ Παρασκευούλα.»

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἤθελε καὶ νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω ἡ ἐργασία.

Ἡ Γυφτοπούλα ἀνθίστατο, ἠρνεῖτο, δυσηρέσκει τὴν τε μητέρα καὶ τὴν κόρην, καὶ οὕτω πως ἤϊξανε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχθρῶν της. Καὶ δὲν εἶχεν ὄλιγους.

Ὁ κύρ Σπύρος καὶ ὁ υἱός του, οἱ δύο οὗτοι ἦσαν οὐδέτεροι, διότι καὶ δὲν εἶχον νὰ τὴν προστάξωσι τίποτε ἀπ' αὐθείας. Ἡ εὐμορφὸς ἀλλὰ φυγόντος Ἀννέττα, καθ' ἣς παρεπονείτο σφόδρα ἡ κυρὰ Σπύρρα, προσεπάθησε νὰ φορτώσῃ ὅλας τὰς ἐργασίας της εἰς τὴν βράχιν τῆς νέας ὑπηρετίας ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἐνόησε νὰ ἀναλάβῃ τὰ βάρη τῶν ἄλλων, ἐκίνησε τὸν χόλον τῆς Ἀννέττας, ἥτις, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Γυφτοπούλαν, ἐκαραδῶκει νὰ τὴν συλλάβῃ παραδαινύουσαν τὰ καθήκοντά της. Ὁ Μῆτσος οὐδ' ἐσκέφθη κἀν ποτε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, ἀλλ' αὐτῇ, ὁ πειρασμός, τὸν ἐπείραζε καὶ τὸν ἔλεγε δαιλὸν καὶ βαρυκέφαλον καὶ τὸν ἐχλεβαζε, διότι εἶχε πρόσωπον ὀλοστόγγυλον καὶ ῥοδοκένκινον. Ὁ Μῆτσος ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐμορφον καὶ κομψόν, καὶ προσεπάθει νὰ κατακείσῃ καὶ τὴν Ἀννέτταν νὰ συμμερισθῇ τὴν γνώμην του ἢ δὲ

Ἀννέττα εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ δὲν ἀντέλεγεν. Ἀλλὰ τί νὰ τὸν κάμῃ τὸν πειρασμὸν ἐκείνον τὸν τρισκατάρτον, τὴν Γυφτοπούλαν, ἥτις ἀκαταπαύστως τὸν ἐχλεβαζε καὶ τὸν ἐγελοιοποιεῖ ; Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι τὴν ἐξεδικεῖτο ; Ἀπλούστατα ἔπειθε τὴν Χονδροκατερίναν νὰ φορτώσῃ τὴν Γυφτοπούλαν ὅσας ἐργασίας αὐτὴ δὲν ἐνοστιμειέτο. Ἀλλ' ἡ Χονδροκατερίνα καὶ ποῖαν ἐργασίαν ἐνοστιμειέτο ; Τῇ ἤρρεσε λοιπὸν ἡ συμβουλὴ τοῦ Μῆτσου, καὶ ἐστέλλε τὴν Γυφτοπούλαν εἰς τὴν βρύσιν νὰ φέρῃ ὕδωρ, εἶδεν εἰς αὐτὴν νὰ σχίξῃ ξύλα, νὰ καθαρῖζῃ τὰ χαλκώματα καὶ λέβητας ὑπερμεγέθεις, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ ὀλόκληρος. Τώρα εἰς ὑπολογίσθητε καὶ τὰς λεπτὰς ἐργασίας, ἃς ἡ κυρὰ Σπύρρα κατα προτίμησιν ἀνέθετεν εἰς τὴν Γυφτοπούλαν, δύνασθε νὰ κρίνετε εὐκόλως εἴαν ἡ Γυφτοπούλα εἰργάζετο καὶ εἴαν ἡ Χονδροκατερίνα ἀνεπαύετο.

Οὕτω πως εἶχον παρέλθῃ δύο μῆνες, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἡ Γυφτοπούλα ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κύρ Σπύρου Φαρῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΕΝΗΡΙΣ. — Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ ΤΡΑΓΩΔΕΙ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 12 Δεκεμβρίου, ἦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ κύρ Σπύρου. Ἀπὸ τῆς παραμονῆς εἶχον γίνῃ κολλὰι προετοιμασίαι, ἡ οἰκία ἐκαθαρίσθη καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεψέων. Ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ἦλθον πολλοὶ χωρικοὶ καὶ ἐχαιρέτισαν τὸν κύρ Σπύρον, εὐχόμενοι εἰς τὴν κυρὰ Σπύρραν « νὰ της ζῆσῃ ὁ ἀρχοντάς της καὶ τὰ ἀρχοντόκουλά της».

Τὴν δὲ ἐσπέραν συνήλθον εἰς τοῦ κύρ Σπύρου φιλικαὶ τινες οἰκογένειαι νὰ διέλθωσιν ἐν χαρᾷ ὀλίγας ὥρας, καὶ νὰ ἀκροασθῶσι γηραιῶν τινος αἰδοῦ, ὅστις ἔτυχε διερχόμενος διὰ τοῦ χωρίου καὶ μετέβαινε εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ κύρ Σπύρος προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν ἐσπέραν νὰ τραγωδήσῃ.

Ὁ γηραιὸς αἰδοὺς ἀφοῦ ἐκάπνισεν ἀρκετὰ, ἔλαβε τὴν κιθάραν του καὶ ἐτραγώδησε διάφορα εὐμορφα ἄσματα.

Πάντες ἠεροῶντο μετὰ μεγάλης προσοχῆς, μάστιστα δὲ ἡ Γυφτοπούλα, ἥτις ἴστατο παρὰ τὴν θύραν καὶ ἦτο ἐνθους. Ὅσα ἄσματα Ἀθιγγανικὰ εἰξευραν, ὅλα ἦλθον εἰς τὸν νοῦν της, ἐτέρπετο ἡ ψυχὴ της, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἕσον τὸ δυνατόν περισσύτερον.

Μετὰ τινὰ διακοπὴν ὁ γηραιὸς αἰδοὺς ἀνέλαβε τὴν κιθάραν του καὶ εἶπε πρὸς τὴν φιλόμουσον ὀμήγουριν.

« Θά σας τραγουδήσω τώρα καὶ τι ἐξαιρετόν, τὸ ὁποῖον θά σας ἀρέσῃ πολὺ καὶ θά σας συγκινήσῃ,

θά σας εἰπῶ τὴν προδοσίαν, τὸ τραγοῦδι τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐγέλασαν καὶ συνέλαβον οἱ υἱοὶ τοῦ με προδοσίαν εἰς ἕνα κάμπον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ὠνομάσθη Κ ἄ μ π ο ς τ ῆ ς Ψ ε υ τ ι ἄ ς.

Καὶ ἤρχισεν οὕτω :

Ἡ προδοσία

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι,

ἀκούσατε πῶς ἐγέλασαν τὸν γέρω τους πατέρα με προδοσίαν ἄτιμῃ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ του !

« Ἦλθεν ὁ γέρω βασιλιάς ἔς τὸ ἄλογο καθύλλα γὰ νάνταμῶση, ἔς τῆς Ψευτιάς τὸν κάμπο, τοῦ ἴγιους του.

φορεῖ κορώνα με σταυρόν, ἀστράπτουν τᾶρματά του, ὀπίσω τοῦ τον ἀκλουθοῦν ἀνδρεῖα παλληκάρια με ἄλογα κατόμαυρα καὶ με μακριὰ κοντάρια.

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Λέγει ὁ γέρω βασιλιάς καὶ τρέμει ἡ φωνὴ του

« Δὲν το θέλει ὁ Θεός ! καθόλου δὲν το θέλει νὰ περιμῆν τὰ παιδιὰ ὁ γέρω τους πτεράς ! . . . Πού εἶνε καὶ δὲν ἔρχονται ἀκόμη τὰ παιδιὰ μου ; Πιστέ μου, πήγαίνε γὰ ἴδῃς ἔς τὸ τρίατρατο ἐκεῖ πέρα, ἂν φαίνωντ' ἀπὸ πουθενά... οἱ προκομμένοι υἱοὶ μου.»

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Τρέχει περὶ ὁ ἀστραπὴ τὸ νέο παλληκάρι, τὰ πόδια τοῦ ἄλογου τοῦ σκορποῦν φωτιὰ καὶ σκόνη, χαρὰ ἔς τὴν γρηγοράδα του ! ἔς τὸ σταυροῦσι στέκει καὶ τὴν παλάμη του κρατεῖ ἀπάν' ἀπὸ τὰ μάτια. Βλέπει δεξιά, βλέπει ζερβά, ἔμπρὸς ὀπίσω βλέπει, καὶ κάλιν ὁ ἀστραπὴ γυρίζει καὶ φωνάζει :

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

« Πολλὴ μαυρίλα φαίνεται πέρα μακριὰ ἔς τὸ δρόμο, καὶ ὡς κοπάδια ἔρχονται ἀμέτρητα φουσᾶτα. Σὰν σύννεφο ὁ κορνιαχτός, καὶ μέσ' ἔς τὸν ἥλιο λάμπουν καὶ ἀστράφτουν λόγχες χάλκινες καὶ περικερπλαῖες. Πῖνε οἱ υἱοὶ σου, βασιλιά, ὅπου καὶ ἂν εἶνε φθάνουν.

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Καὶ ὁ βασιλιάς ὡς τῆκουσε, ἐξάρωσε τὰ φρύδια, καὶ ἀπ' τὸ θυμὸ του ἔτρεμαν τὰ κάτασπρά του γένεια.

Κ' ἐφώναζεν « Ἀκούστηκε ἔς τὴ γῆ ἔς τὴν οἰκουμένη νὰ εἰρῶν καὶ στρατεύματα μαζί τους ὅταν θέλουν οἱ υἱοὶ ἀπ' τὸν πατέρα τους συγχώρησι νὰ πάρουν ; » Καὶ ἀπ' τὸν θυμὸ του ἀστράφην ἡ φοβερὴ ματιά του, μετρᾶ τὰ παλληκάρια του : Τί κρέμα ! εἶνε λίγα !

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Κ' ἕνα πρωτοπαλληκάρω με θάρρος συντυχαίνει γιατί του εἶχε σύντροφο ἀπ' τὰ μικρὰ του χρόνια « Φουσαί, βασιλέα μου, τῆς προδοσίας ἀέρας ! νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ ἀρχήτερα μίαν ὥραν ! Δὲν ἔχεις χώρες καὶ χωριά βοήθεια νὰ μας δώσουν ; Τί κάθασαι ; ἄς τρέξωμεν ! κ' ἐπλάκωσαν οἱ υἱοὶ σου ! » — « Ἄς γίνῃ τοῦ Κυρίου μου τὸ θέλημα ! δὲν φεύγω.»

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Κεντοῦν τὰ βασιλόπουλα τὰ μαῦρα, τᾶλόγα τους, καὶ τρέχουν σὰν τὴν ἀστραπὴ, χιλιάδες ἀκλουθοῦνε, τὸν βασιλέα ἔξωσαν, τὸν μαῦρὸ τους πατέρα, ἀπὸ τὸ χαλινάρι του ἀρπάξουν τᾶλόγο του, κ' ἐκεῖνο ἐχλιμίντησε κ' ἐπήδησεν ὀλόροθο, γιατί αὐτοὶ ἀπάνω του τὸ χέρι τους ν' ἀπλώσουν. Κ' ἐφώναζαν με μίᾶ φωνὴ οἱ υἱοὶ κ' οἱ ἀνθρωποὶ τους « Τὸν βασιλέα δέστε τον κ' ἔμπρὸς ! ἔς τὴ μοναστήρι !»

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι.

Καὶ τὸ πρωτοπαλληκάρω σηκώνει τὸ κοντέρι τὸν γέρω βασιλέα του ἀπ' τοὺς ἐχθρούς νὰ σώτῃ καὶ ὁ γέρος, μαθητῆς πιστὸς τοῦ πρῶτου Ἰησοῦ μᾶς, τοῦ εἶπε « Κάτω τὸ σπαθί, πιστό μου παλληκάρι, » καὶ τὰ ἀχάριστὰ παιδιὰ μόν' ὁ Θεὸς παιδεύει ! « Ἐστάθη καὶ τὸν ἔδεσαν οἱ ἄτιμοι προδόται, καὶ ὡς φωνᾶ τὸν ἔσερναν τὸν γέρω βασιλέα ! κανεῖς των ὅμως δὲν τολμᾷ νὰ τον ἰδῇ ἔς τὰ μάτια.

Ἀκούσατε, Χριστιανοί, λυπητὸ τραγοῦδι !

Περάσαν χρόνοι ἑκατὸ καὶ ἄλλοι τόσοι χρόνοι, καὶ ὁ κάμπος ὅπου ἔπιασαν με προδοσίᾳ τὸν γέρον καταραμένος ἔμεινε καὶ ἀγκάθια τον σκεπάζουν τὴν νύκτα βγαίνουν ἀπ' τὴν γῆν χλωμοὶ ἀρματωμένοι καὶ περπατοῦν ἀργὰ ἀργὰ ἀνάμεσα ἔς τὰγκάθια, εἶνε τὰχάριστὰ παιδιὰ τοῦ γέρω βασιλέα, καὶ ἀναζητοῦν μαζί μ' αὐτούς πού τους ἐβοηθήσαν νὰ τον εὐροῦν, ἔς τὸ χέρι του τὸ σκῆπτρον νὰ του δώσουν νὰ του φορέσουν τὴν γρυσὴ κορώνα ἔς τὸ κεφάλι,

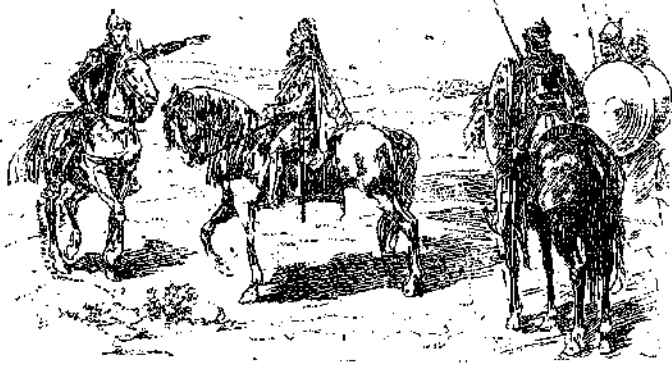
ς τὰ πόδια του νὰ πέσουν γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Καὶ ὅταν λαλήσῃ ὁ πετεινὸς ἐπὶ τὸ χῶμα πάλιν μπαίνοῦσι! ἔτσι θὰ βασανίζονται ἔς τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι, ὡς που νὰ ἔλθῃ ἡ φρικτὴ Δευτέρα Παρουσία!

Ἐτέλειωσε, Χριστιανοί, τὸ λυπηρὸ τραγούδι!

Ἐν ᾧ ἔφαλλεν ὁ γηραιὸς αἰδοῦς, ἡ Γυφτοπούλα συνώδευε τὸ ἄσμα διὰ τῆς λιγυρᾶς καὶ γλυκείας φωνῆς της, κατ' ἀρχὰς μὲν ἡσυχῶς, ἐπειτα δὲ παρασθθεῖσα ὑπὸ τῆς λυπηρᾶς μελωδίας, ὕψωσε τὴν φωνήν της χωρὶς νὰ το ἀισθανθῆ. Ὡστε ὁ γηραιὸς αἰδοῦς, ὅτε ἐπέκρανε τὸ ἄσμα του καὶ ἀπέθευε τὴν κηθάραν του, εἶπε πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν συγκεκνημένος σφόδρα:

«Φωνὴ ἀγγελικὴ! σωστὸ ἀηδονάκι! Δὲν εἰσεύρεις, κορίτσι μου, κανένα τραγούδι νὰ μας πῆς, νὰ ξεκουρασθῶ καὶ ἐγὼ τὸ γερντάκι;»

Ἡ Γυφτοπούλα ἐμειδίασε μετὰ θριαμβοῦ καὶ ἔλαβεν ἀπὸ χεῖρας τὴν κηθάραν. Ἐξέσυρε δὲ νὰ καθαρίσῃ ὅπως οἱ Ἀθίγγανοι τῆς Ἀνδαλουσίας δηλαδὴ

«ΦΥΛΑΞΙ, ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΟΥ, ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΛΕΡΑΕ» (Σελ. 2)

ἔκρουεν ἑλαφρῶς τὰς χορδὰς διὰ τοῦ ἀναστρέφου τῆς χειρὸς της, καὶ οὕτω πως συνώδευε τὸ ἄσμα της. Ἐστάθη λοιπὸν ὀρθία καὶ ἤρχισε νὰ ἀδῇ ἄσμα τι Ἀθίγγανικόν, ἔχον ἀλλόκοτον καὶ παράξενον μελωδίαν, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀκούουσα ἄλλοτε ἡ Εὐμορφία ἐφοβεῖτο. Οἱ κατάμαυροι πλόκαμοί της δεδεμένοι τὰ ἄκρα διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν, ἐσάλευον ἐπὶ τῶν κόττων της ἀναλόγως τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς της, καὶ οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ὡς δύο ἄνθρακες ἐπὶ τοῦ μελαγχροικοῦ προσώπου της, ὅπερ ἐκόσμουν οἱ λευκοὶ ὀδόντες καὶ τὰ κορᾶλλινα χεῖλη της.

Ἡ Γυφτοπούλα ἔφαλλεν ἔνθους, ὁ ἔνθουσιασμός της ἐπετεινέτο, ὁ δὲ Μῆτσος, ἰσάμενος ὀπισθεν τῆς θύρας ἔδλεπεν αὐτὴν μετὰ τρόμου, ἐνθουμώμενος τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο ταξίδιον, καθ' ὃ αὐτὸς μὲν ἔτρεμεν ὑπὸ φόβου, ἐκείνη δὲ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ κάρου ἀπαθῆς. Ἐφοβεῖτο δὲ νὰ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσσω, μήπως καὶ ἐμφανισθῆ ἔμπροσθεν τοῦ μαῦρον φάντασμα διότι τὸ ἄσμα τῆς Γυφτοπούλας τῷ ἐφαίνετο

σατανικόν, καὶ ὅτι ἦτο ἱκανὸν νὰ προσκαλέσῃ τοὺς δαίμονας ἐν σώματι. Βεβαίως δὲν θὰ εἶνε χριστιανὴ ἄφ' οὗ τραγουδῆ τὸσον παράξενον... Ἡσθάνετο δὲ ὁ τάλας Μῆτσος συχνὰς φρικτᾶσεις, ὡς ἂν τῷ ἔχονον κρῖνα νερά εἰς τὴν πλάτην.

«Ἄ! δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐπιθύριζεν ἡ Μαρία δὲν εἶνε κορίτσι, εἶνε διάβολος μεταμορφωμένος! Θαρρῶ πως θά τὴν βλέπω ἀπόψε ἔς τὸ δνειρὸν μου νὰ χορεύῃ μὲ τὸν τρισκατάρτον... Θεέ μου, γλύτωσέ με ἀπὸ τὴν κακὴν τὴν ὥραν.» Ἀἰ, ἀνόητε Μῆτσο! ἡ βλακεία σου δὲν ἔχει ὄρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ. — ΤΟ ΦΩΡΙΩΝ ΠΡΟΒΑΤΟΝ. — Η ΒΗΣΙΤΟΛΗ ΤΗΣ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΕ.

«Ἄ, φθάνει! εἶπεν ἡ κυρὰ Σπύρινα ἐξαιρεμένη εὐθύς ὡς ἔπαυεν ἡ Γυφτοπούλα τὸ ἄσμα της. Μὴ ἀρχίσῃς ἄλλο καὶ εἶνε ὥρα νὰ πᾶ νὰ πλαγιάσῃς.» Καὶ ἐπειτα δὲν εἶνε τὸσον καλά τὰ τραγούδια σου, δὲν μ' ἀρέσουν! τοῦ γέροντα ἐδῶ τὰ τραγούδια, μάλιστα, εἶνε εὐμορφα καὶ χριστιανικὰ καὶ καταλαβαίνει κανεὶς

ἓνα νόημα. Δὲν μου λές ποῦ τὰ ἔμαθες αὐτὰ τὰ παράξεννα τραγούδια;

— Εἶνε τραγούδια ἀθίγγανικά, ἀπεκριθὴ ὑπερφάνως ἡ Γυφτοπούλα, τὰ ἔμαθα ὅταν ἦμουν μαζί με τοὺς Ἀθίγγανους, ὅταν ἐταξιδεύαμε χωρὸς καὶ χωρὶά καὶ ἐδλέπαμε διαφορὰς πολυτέτες.»

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ τῆς Γυφτοπούλας ἐτάραξεν ὀλίγον τοὺς παρόντας, καὶ πάντες παρετήρουν τὴν Γυφτοπούλαν μετὰ βλέμματος περιέργου, οὐχὶ βεβαίως φιλικοῦ. Ὁ Μῆτσος ἦτο ἐν τῇ δόξῃ του.

«Ἄμ' καλά τὸ ἔλεγα ἐγὼ, ἐπανελάμβανεν, ὅτι αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν μοιάζει με τὰ κορίτσια. Ἄ! τὸ λοιπὸν εἶνε Γυφτοπούλα, εἶνε Ἀθίγγανα! ἄπ' αὐτοὺς που δὲν ἔχουν οὔτε σπίτι νὰ καθίσουν, οὔτε πατρίδα, γαμένοι ἄνθρωποι...»

— Τί τὴν ἐσυμμάζεψαν ἔς τὸ ὀφρανοτροφεῖον τὴν μάγισσαν;

— Τί μάς τὴν ἐστειλαν ἐδῶ, νὰ μας κολάσουν;

— Ποῦ νὰ το φαντασθῆ κανεὶς!

— Ἐγὼ τί νὰ σας πῶ, σάν νὰ ὑπώπτευσαι κάτι τι...

— Καὶ θὰ τὴν κρατήσῃ ὁ κύρ Σπύρος ἔς τὸ σπίτι του;

— Τί νὰ τὴν κάμῃ; νὰ τοῦ βίχνη τὴν τύχη του;

— Δὲν εἶν' αὐτὸ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἀνοίξῃ καμμίαν ἡμέραν τὴν θύραν καὶ νὰ μπάσῃ Ἀθιγγάνους νὰ κλέψουν τὸ σπίτι καὶ νὰ σκοτώσουν καὶ τοὺς ἀνθρώπους! Φύλαξέ τους, Θεέ μου!

— Καλὰ θὰ κάμῃ ὁ κύρ Σπύρος νὰ τὴν διώξῃ καὶ νὰ κάμῃ περιπολία κάθε βράδυ...»

Τοιαυτὰ τινὰ ἐσκέπτετο ἰδίως ὁ Μῆτσος καὶ ἡ κυρὰ Σπύρινα, ἦτις ἂν ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ της θὰ ἀπέπεμπε κάρτατα τὴν Γυφτοπούλαν. Ἀλλὰ ἡ νύξ διδοὶ πολλάκις εἰς τοὺς ἀνθρώπους καιρὸν νὰ σκεφθῶσι τὰ πράγματα καλλίτερον καὶ ὠριμώτερον. «Ὅλα καλά, διεννοεῖτο ἡ κυρὰ Σπύρινα τὴν νύκτα ἐξηπλωμένη ἐν τῇ κλίνῃ της, ὅλα καλά! ἄς ὑποθέσωμεν μίαν

στιγμὴν ὅτι τὴν ἐδίωξα τὴν Γυφτοπούλαν. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε τὸσον προκομμένη, ὅστε κάμνει ὅλας τὰς ἐργασίας μὲ μὲγάλῃ ἐπιδεξιότητά, ἔχων μόνον ἂν ἡ ἐργασία εἶνε πολὺ βαρεῖα καὶ τότε ἔχω τὸν Μῆτσον καὶ τὴν Χονδροκατερίναν διὰ τὰς χονδρὰς ἐργασίας. Μὰ τὸ νὰ μὲν λείψῃ, καὶ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἂν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὴν ἀντικαταστήσω αὐτὴν τὴν μικρούλαν... ἀθίγγαναν. Καὶ ἐπειτα τί μὲ μέλει τί λέγει ὁ κόσμος, τί μωρολογεῖ ὁ βλάκας ὁ Μῆτσος, τί μουρμουρίζει ἡ Χονδροκατερίνα; Τάχα ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ οἰκοκυρὰ ἔς τὸ σπίτι μου; Καλὰ θὰ κάμουν ὅσοι ἀναμιγνύονται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας μου νὰ κυττάζου τὴν δουλειάν των καὶ νὰ ἀφίνοῦν τὸν ἄλλον νὰ βράξῃ μὲ τὸ ζουμί του».

«Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ ΕΚΑΘΙΣΕ ΚΑΙ ΕΓΡΑΨΕ.» (Σελ. 6)

Ὅτω δὲ ἡ κυρὰ Σπύρινα κατεκλίθη μὲν ἔχουσα ἀπόφασιν ἀκράδαντον νὰ ἀποδιώξῃ τὴν Γυφτοπούλαν, ἠγέρθη δὲ τὸ πρωτὸν ἐκ τῆς κλίνης της πεπεισμένη καὶ ἔχουσα ἀπόφασιν νὰ τὴν κρατήσῃ. Πολὺ καλὰ, ἀλλ' ὅμως ἡ κυρὰ Σπύρινα εἶχε καὶ τὴν ἄτοκον ἀξίωσιν ὅτι ἡ Γυφτοπούλα ὄφειλεν εἰς αὐτὴν πλείστας ὁσας χάριτας διότι δὲν τὴν ἀπέβαλε τὴν ἐπεφόρτισε λοιπὸν δι' ἐργασιῶν προσθέτων καὶ βαρυτάτων, ἄς ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἐνόει

νὰ ἐκτελέσῃ. Καὶ ὅμως ἡ προστασία τῆς κυρίας τῆς ἦτο τὰ μάλιστα ὠφέλιμος εἰς τὴν Γυφτοπούλαν. Πλὴν τοῦ κύρ Σπύρου ὅστις οὐδ' ἐγύριζε κἂν νὰ τὴν ἰδῇ πάντες οἱ ἄλλοι ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν ἀποτόμως.

Καὶ ὁ μὲν Μῆτσος ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἑσσαρκον διάβολον καὶ κατέπεισε καὶ τὴν Χονδροκατερίναν νὰ φρονῇ τὰ αὐτὰ. Ὁ Κώτσος, ὅστις ἐφοῖτα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἶχε διδαχθῆ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τοὺς μάγους, δὲν ἐπίστευε τοὺς μάγους καὶ τὰς μαγείας καὶ τὰ φαντάσματα, ὅπως δὲν πρέπει νὰ τα πιστεύῃ πως χριστιανὸς ἀληθῆς. Δὲν ἐπίστευε λοιπὸν οὐδὲ ὅτι οἱ Ἀθίγγανοι ἔχουσι τίποτε διαβολικόν ἀλλ' ὅμως πολλάκις ἤρχοντο εἰς τὸ πλησίον θάσος συνοδεῖται Ἀθιγγάνων, τὴν ἀνοίξιν ἰδίως, καὶ τότε πάντες οἱ κάτοικοι ἐκλείουν ἐπιμελῶς τὰς θύρας των καὶ δὲν ἀφίνοῦν ἔξω τὰ πράγματα των, διότι ἦτο κασίγνωστον ὅτι οἱ Ἀθίγγανοι «ὅτι εὐρουν δὲν τὰ φάνου» Ἐάν λοιπὸν ἡ Γυφτοπούλα ἤθελε τυχερὴ σχετισθῆ πρὸς τινα ἐκ τῶν Ἀθιγγάνων τούτων καὶ τῷ ἦνοιγε τὴν θύραν καὶ τὸν ἐδοῦθε νὰ κλέψῃ;

Ναὶ μὲν οὐδεμία ἀφορμὴ ὑπῆρχεν ὥστε νὰ τὴν ὑποπτεύωται, ἀλλὰ τίς ἐγγυᾶται περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὁ Κώτσος ὡς μέλλον κληρονόμος τοῦ κτήματος ὅπερ ἦτο ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας Φαρῆ ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον, εἶχε καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὴν εὐθύνην νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κτήματος.

Ἡ ὄραία Ἀννέτα ἦτις καὶ πρότερον οὐδεμίαν εἶχεν ὀμιλίαν πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν, ἤδη περιεφρόνει αὐτὴν δεινῶς ἀφ' ὅτου ἐγνώσθη ἡ καταγωγὴ της. Καὶ ἡ Παρασκευούλα ἐμιμλετο τὴν ἀδελφὴν της, ἀλλ' ὅμως τοῦτο δὲν τὴν ἐκόλυε καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ συμπαίξῃ μετὰ τῆς Γυφτοπούλας, ἐπαίξῃ μετ' αὐτῆς ἀλλὰ τὴν μεταχειρίζετο ὡς δούλην. Καὶ πάλιν καλὰ! ἡ Γυφτοπούλα ἦτο εὐτυχῆς, διότι τὴ ἐνεπιστεύοντο κἂν τὴν πλαγγόνα ἢ τὴν σφαίραν τῆς Παρασκευούλας.

Οἱ δὲ ξένοι; τὰ βλέμματά των, αἱ ὄψεις των, αἱ σκέψεις των περὶ τῆς Γυφτοπούλας! Ἐπρῆπε νὰ

έχη ή τάλαινα κοραϊς υπομονήν υπεράνθρωπον, διά να δύναται να ζήση μετά των ανθρώπων εκείνων! Έβασάνιζεν εν τή κεφαλή της την νέαν της άτυχίαν και δεν εύρισκε τρόπον άπαλλαγής. Να αναφέρη τα παράπονά της εις τόν 'Ορφανοτροφείον; 'Αλλά πώς; αφού ούτε χάρτην είχεν ούτε μελάνην. Καί έπειτα πώς να στείλη την επιστολήν; 'Αλλά και άν ήτο εύκολον να γράψη, τί να ζητήση παρά της διοικήσεως τού 'Ορφανοτροφείου; να την εισαγάγωσιν εις άλλην οικίαν; αλλά όταν μάθωσι και οι νέοι της κύριοι ότι είνε 'Αθιγγανίς, δεν θα έχη τα αυτά τοίς αυτοίς; Προς τί λοιπόν να αλλάξω οικίαν;

Ω! πόσον επέθει τόν Πανωχώρι, την γενναίαν ψυχήν τού άγροφύλακος, την φιλίαν της γλυκυτάτης Εύμορφίας, την απότομον αγάπην της κυράς Μαρίας ήτις και μέν συχνότατα «τήν εξεμύγιαζε», αλλά και την έθωπευε και την ήσπάζετο βόσκεις εξετέλει καλώς τας έργασίας της. Πόσον μετανόει διότι τόσο κακώς άντήμειψε τας εύεργεσίας των λαμπρών εκείνων ανθρώπων! Έπειδή δεν ήθελε να υπακούη εις αυτούς, ήτο ήδη ήναγκασμένη εις υπακοήν εκατοντάκις σκληροτέραν... 'Αλλ' ο ιατρός; άλλ' ή μήτηρ του; ή άγία εκείνη γυνή; Ω! εάν ήθελε τύχη τότε εκεί ή κυρία 'Ασκληπιάδου, βεβαίως δεν θα την άφινε να φύγη, θα την συνεδούλευε, θα την έπαρηγόρει και θα την έπειθε να ζήτηση συγγνώμην και τώρα θα ήτο εύτυχής εν τή οικία τού κύρ Πέτρου άντι να είνε δυστυχής εν τή οικία τού κύρ Σπύρου!

'Αλλ' όμως τί ποιητέον; Να φύγη κρυφίως; άλλ' ήτο χειμών δριμύς, ήτο 'Ιανουάριος, δεν ήτο ή ώρα τού έτους καθ' ήν είχε καταπίση άλλοτε την Εύμορφίαν να φύγωσι και να ζήσωσι βίον άγριον. 'Αφ' ου λοιπόν τούτο ήτο αδύνατον, απέφασκε να γράψη προς την κυρίαν 'Ασκληπιάδου, ήτις βεβαίως θα είχεν επανέλθη εκ τού ταξειδίου της και θα την έλυκαίτο όταν θα άναγίνωσκε τά βάζανά της.

Τήν παραμονήν της ήμέρας καθ' ήν ο κύρ Σπύρος έμελλε να μεταβή εις την πόλιν να αγοράση χρήσιμά τινα πράγματα, ή Γυφτοπούλα τόν επλησίασε μετά συστολής και έλεπε

«Σάς παρακαλώ, μου αγοράζετε μίαν κόλλαν χαρτί ένα κονδυλοφόρον και ένα μπουκαλάκι μελάνης; —Κύτταξέ την! άνεφώνησεν ή 'Ανέττα άκού-

σασα την παράκλησιν της Γυφτοπούλας. Θέλει να γράψη ή 'Αθιγγάνα! Καί τί να θέλη να γράψη; τίποτε μάγια και καμμίαν συνταγήν διά να πλουτήση ή δια να κάμη να την αγαπήσουν; ή μήπως θέλει να γράψη και να προσκαλέση τόν 'Εξ' άπ' εδώ;

—Θέλω να γράψω γράμμα, έπενε ή Γυφτοπούλα προς τόν κύρ Σπύρον και εξηκέντισε βλέμμα βλοσυρόν προς την 'Ανέτταν.

—Γράμμα; εξηκολούθησε κραυγάζουσα ή 'Ανέττα, θα θέλη λοιπόν να γράψη προς τόν 'Αρχιαιγγανον να έλθη εδώ να μαγεύση όλον τόν χωριό μιάς!»

'Αλλ' ή Γυφτοπούλα άνύψωσε τούς ώμους, και επανέλαβε προς τόν κύρ Σπύρον.

«Νά μου φέρετε χαρτί διά να γράψω συγχαρητήρια διά τόν νέον έτος εις την μητέρα τού κυρίου 'Ασκληπιάδου, ή όποια μ' έμαθε να διαβάω και να γράφω και μου έκαμε τόσο καλά.

—Και δεν την έλθισμόνησες; Πολύ καλά. Θα σου φέρω' αλλά νομίζω ότι θα έχει και εδώ. Ζήτησε να σου δώσουν, γράψε τό γράμμα και μου το δίνεις αύριον που θα φύγω και τό δίνω εις τόν ταχυδρομείον, να προσφάση έγκαιρως να τό λάβη.»

Η Γυφτοπούλα ήναχαρίστησε τόν κύριόν της και έζήτησε τά προς γραφήν παρά της κυρίας της. 'Αλλ' ή κυρά Σπύραινα μετά δυσκολίας συγκατατέθη να τα δώση διότι τα έφύλακτε προς χρήσιν της οικογενείας, ήτις όμως σπανίως έγγραφεν. Έκάθισε και έγγραφε όσον ήδυνήθη κάλλιον, και την έπισύσαν ότε ο κύρ Σπύρος ήτοιμάζετο να απέλθη μετά τού κάρρου του, ένεχείρισε προς αυτόν την επιστολήν έσφραγισμένην.

'Αφ' ου ο κύρ Σπύρος άνέβη και εκάθισεν επί τού κάρρου του εξεπλάγη ιδών την γυναίκα του έτοιμαζομένην να αναβή και αυτή.

«Στάσου, θα έλθω και εγώ μαζί σου...»

—Τί θα κάμης;
—Θα αγοράσω κάτι.
—'Ελα λοιπόν, κάμε γρήγορα.»

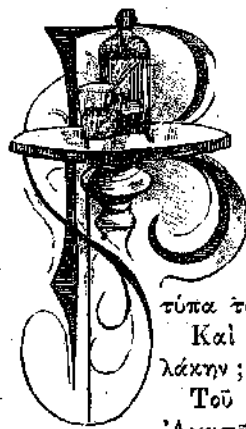
Ο κύρ Σπύρος πάντοτε παρεδέχετο ότι ή κυρά Σπύραινα είχε δικαίον. Έκρότησε την μαστιγά του και τό κάρρον εξεκίνησε χορσούν.

[Έπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΟΣ

κατά παράφρασιν εκ τού Γαλλικού
της Κας COLOMBE.

ΠΑΡΗΚΟΥΣΕ!...

ΡΕΧΕΙ βαγδαίως και ό Πουλάκης Ισταται ακίνητος πρό τού παραθύρου θαυμάζων. Μετ' ολίγον ή φωνή του, διαπεραστική, άντήχησεν εν τώ δωματίω:

— Πώς μ' άρέσει! πώς μ' άρέσει και εκτύπα τας χείρας του...

Και τί άρέσει εις τόν Παυλάκην; δεν τό έννοήσατε;

Τού άρέσει ο βροχερός καιρός. 'Αγαπή την βροχήν που τρέλαινεταί, είτε την βλέπει από τό παράθυρον, είτε περιπατεί καθ' όδόν με την όμβρέλλαν του. Περισσότερον όμως τό δεύτερον. Δι' αυτό τώρα κλαίει και φωνάζει και οδύρεταί: θέλει να έβγη έξω, θέλει να υπάγη εις τό σχολείον! εις τό σχολείον δεν είνε τόσο επιμελής διά να κάνη όλον αυτό τό κακό χάριν τού σχολείου.

Τό σχολείον είνε τό μέσον διά τόν σκοπόν του. Ο σκοπός του είνε να πάρη την όμβρέλλαν, να την άνοιξη και να περιπατή.

Η μητέρα δεν τόν άφινει, τόν συμβουλεύει αυτός εύρίσκει μερικάς προσφάσεις.

— 'Αν είν' έτσι να μη πήγαίνω'ς τό σχολείον για τού φύλλου τό πηδήμα, θα χάσω τό έτος μου, θα άπορριφθώ.

— Μελέτα τά μαθήματά σου, μάθανε και μη σε μέλη δεν είνε ή μία, αι δύο, αι πέντε άπουσίαί που θα σε άφίσουν εις την ιδίαν τάξιν!

Αυτός επέμενε.

— Αί πήγαίνε λοιπόν, κακόπαιδο, και δεν πάθης τίποτε, άν κρυώσης, μάνος σου να γιτρευθής.

.

Ο Παυλάκης καταχαρούμενος παίρνει την όμβρέλλαν του και εξέρχεται.

Η βροχή είχε σταματήσει' αλλά ο δρόμος ήτο γεμάτος λάσπην. Έγινεν έλεινός ο φίλος μας έως ότου φθάση εις τό σχολείον. Η καρδιά του κτυπά, ήρχισε να φοβήται. Όταν ήνοιξε

την θύραν της τάξεως και άντίκρουσε τό αυστηρόν βλέμμα τού διδασκάλου ο όποιος εκάθητο επί της έδρας ήρχισε να τρέμη ως ζηρόν καλάμι!

Δεν επρόφρασε να καθίση και άμέσως ήκούσθη τό όνομά του' ο διδασκαλος τόν εκάλει.

Και μάθημα δεν ήξευρε και έτιμωρήθη!

'Αργά τό εσπέρας, όταν επίστρεφεν εις την οικίαν έβρεχε δυνατά και ο άνεμος ήτο σφοδρότατος. Μόλις έκαμε δύο βήματα ή όμβρέλλα του έσπασε και όταν έφθασεν εις την οικίαν του ήτο καταβρεγμένος, έσταζε.

Η μητέρα δεν τού ώμίλησεν εκείνο τό βράδυ. 'Ολην την νύκτα εκρύωνε φοβερά και την άλλην ήμέραν ο πυρετός τόν έκατε, τόν εκαιεν επί πολλές ήμέρας...

Εις τόν παράλυρόν του εζήτηε συγγνώμην, εκλαίεν. Ο ιατρός και ή μητέρα ήγωνιών. Η στιγμή ήτο κρίσιμος. Η θα άνελάμβανεν, ή θα εχειροτέρευεν.

Εύτυχώς διά την μητέρα, ο Θεός την έλυπήθη. Η ήμέρα εξημέρωσε καλή, και ή άλλη καλλιτέρα άκόμη' αλλά δεν άνέλαβεν έντελώς ο Παύλος. Θα παρέλθωσι πολκαι ήμέραι εισέτι. Η μητέρα τόν έσυμβούλευσε τόν 'εδίδαξε, και τόν έκαμε να έννοήση ότι ο Θεός τόν έτιμώρησε διά την παρακοήν του.

.

Ο Παυλάκης έσωφρονίσθη, εφοίτησεν άνελιπώς εις τό σχολείον του, και τώρα είνε ο πρώτος της τάξεώς του. Έρωτήσατε τόν διδασκαλόν του, να ιδήτε την χαράν του όταν ήμιλη διά τόν Παυλάκην.

Η μητέρα του δέεται καθ' εκάστην εις τόν 'Υψιστον, να εξακολουθήση τόν δρόμον αυτόν, διά να τόν έχη στήριγμα εις τά γηρατεία της.

Τι χαρά και τί τιμή εις μίαν οικογένεταν τά καλά παιδια!

Τι εύχαρίστησις διά τούς διδασκαλούς και τούς φίλους τά καλά παιδια!

Τι δόξα διά την Πατρίδα όταν γίνωσιν άνδρες τά καλά παιδια!

Φακ

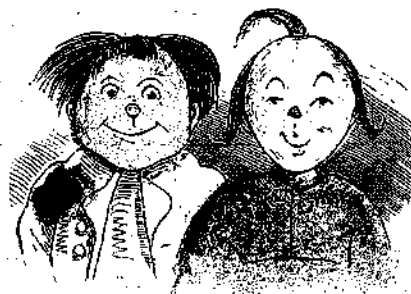
ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΚΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Παύλος κι' ο Μίκης του μπάριμπα Στάθη
γινῆκαν 'ς τὸ χωριὸ τους ξακουσμένοι,
κανένας ὁμοίος τους δὲν ἐστάθη
κι' ἡ τρέλλα τους παράδειγμα θὰ μένη.

Κ' οἱ δύο, ἀντὶ μὲ πόθο νὰ διαβάζουν
κι' ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ ξεχωρίζουν,
τοὺς ἄρεσε τὸν κόσμο νὰ πειράζουν,
τὰ ζῶα τὰ φτωχὰ νὰ βασανίζουν.

Μελένια ἐπερνούσαν ἡ ζωὴ τους !
Ἀλλοίμονον 'ς αὐτοὺς ποὺ τὴν γευθῆκαν,
γιατ' ἦρθε κι' ἡ ἀράδα ἡ δεικὴ τους,
σκληρὰ, πολὺ σκληρὰ ξεπληρωθῆκαν.

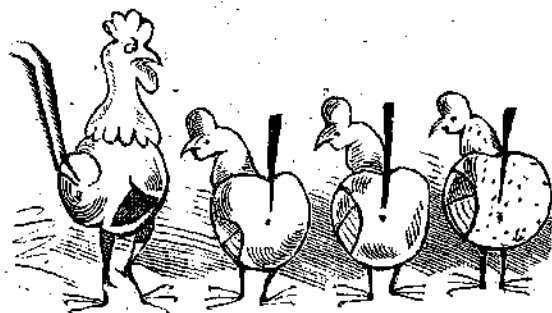
Ο Παύλος κι' ο Μίκης

Αὐτὴ τους τὴ ζωὴ θὰ σὰς ἐκθέσω
μὲ τὸ ἀστείο της θὰ σὰς διδάξῃ·
Σιωπάτε τὸ λοιπὸν, γιὰ νὰ μ'πορέσω
νὰ σὰς τὰ 'κὼ' κανεῖς νὰ μὴ ταραξῇ.

Η ΚΟΤΕΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ἡ χήρα τοῦ Ἀνδρικοῦ Ξησταράκη
'ς τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της εἶχε τότες
περήφανο, κομψὸ πετειναράκι,
καλόγευτος, παχιεὺς τρεῖς-μόνον κότες !

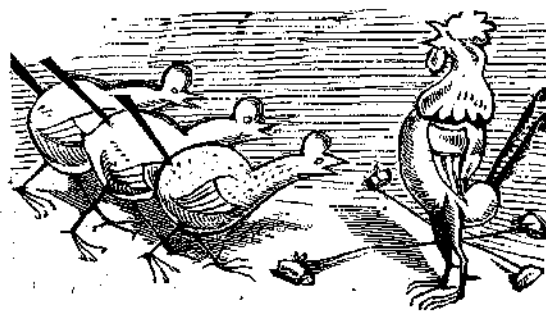
Κι' αὐτὴ καθὼς καὶ ἄλλοι ἀγαποῦσε
νὰ τρέψῃ τὰ πουλάκια ποὺ τῆς δίνουν
τ' αὐγά, τὰ μαξιλιάρια π' ἀκουμποῦσε,
καὶ γεῦμα 'ς τὴν ἀνάγκη θὰ τῆς γίνουν !

Ἡ κότες καὶ τὸ πετεινάρι

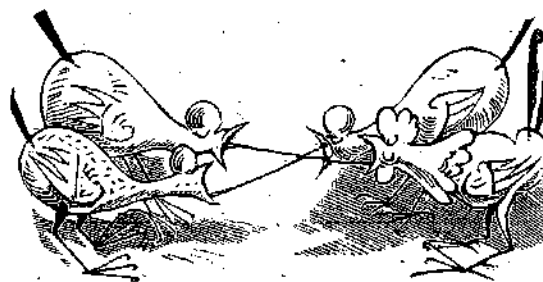
Ο Παύλος κι' ο Μίκης, — μὰ τί ἰδέα ! —
σκεψθῆκαν νὰ πειράξουνε τὴ χήρα·
Κι' ἀμέσως τί ; θαυμάσια, ὠρατὰ !
Καὶ νὰ τὰ σύναργα, Μιχάλη, τῆρα !

Ἄρπάζουν τὸ ψωμί ἀπ' τὸ ἔρμαρι !
καὶ τέσσερες βουκιές μονάχα πέρνουν.
καὶ πέρνουν καὶ κλωστή ἀπ' τὸ συρτάρι,
τὲς δένουν καὶ 'ς τὸ κῆπο της τὲς φέρνουν.

«Κικιρίκου !...»

Γιὰ δόλωμα τὲς ρίχτουν 'ς τῆς Ἀνδρικοῦ
καὶ δρόμο 'ς τὴ στίγμη ὅπου τοὺς κιάσῃ !
ὁ κόκορας τὲς βλέπει : Κικιρίκου !...
Κ' ἡ κότες ὅπου τρέξῃ, ὅπου φθάσῃ !

« Τ' ἀρπάζουν ὅπως ἦτανε δεμένο »

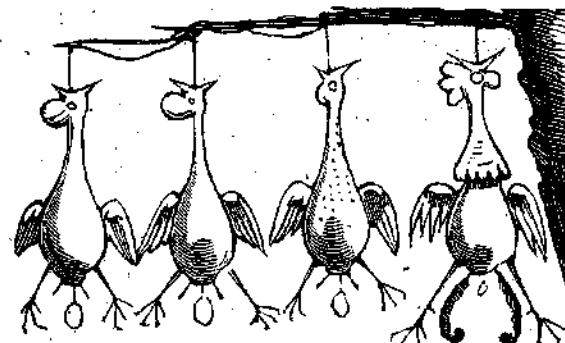
Καὶ πᾶνε ἡ κότες καὶ τὸ πετεινάρι
τ' ἀφρότο κατάσπρὸ ψωμί νὰ φᾶνε
μὲ γούστο κακκαρίζουν καὶ μὲ χόρι
τὸ ὕστερο κακκάρισμά τους θᾶνε !

Γιατὶ λιχοῦδες μὲ τὰ μούτρα πέφτουν,
τ' ἀρπάζουν ὅπως ἦτανε δεμένο,
μὰ τὴν πνοὴ τους ἡ βουκιὲς τοὺς κλέφτουν...
Ἄχ ! τὸ ψωμί τὸ καλοζυμωμένο.

Καὶ κακκαρίζουν τὰ πουλιὰ μὲ πόνο,
πετᾶνε ἀψηλὰ ἀπηλπισμένα !
κρεμονται ἀπὸ μιάς μηλιάς τὸν κλάνο
καὶ σπαρταροῦνε τὰ πτωχὰ πιγμένα.

Μακραίνει ὁ λαίμος τους, ξεψυχοῦνε
καθένα τὴ γλυκεῖα φωνὴ του χάνει·
ἡ κότες βιαστικά αὐτὸ γεννοῦνε
κι' ὁ κόκορας... κι' ἐκεῖνος κάτι κάνει.

Ἡ χήρα τοῦ Ἀνδρικοῦ 'ς τὸ κρεββάτι
μάντευε τὸ κακὸ κι' εὐθὺς πετιέται,
καθίζει, μισοκλίνει τῶνα μάτι
τ' αὐτάκια της στηλώνει, δὲν κουνιέται.

« Ξεψυχοῦνε... »

Σηκώνεται, ἔξω ἀπ' τὴ θύρα βγαίνει
καὶ λέει κάτω τι κακὸ πῶς θᾶνε
τρέμ' ἡ φωνὴ 'ς τὰ χεῖλη της, σωπαίνει,
καὶ ὅπου βροῦν τὰ πόδια της τὴν πᾶνε !...

Τέλος κυττάζει τὰ φτωχὰ πουλιὰ της
ποὺ κρέμονται 'ψηλὰ 'ψηλὰ πιγμένα·
Ἀμέσως τότε λύνει τὴ μιλιὰ της·
— « Πουλάκια μου, πουλιὰ κατακαίμενα !

Ἡ χήρα τοῦ Ἀνδρικοῦ Ξησταράκη

» Ποῖος τὸλπιζε ! ἄλλοι μου, τρεῖς ἄλλοι μου
» τὸ ἔχειν μου, τὸ μέλλον μου ἔχαθη !
» θὰ χάσω ἡ φτωχὴ τὴν κεφαλή μου·
» Ἄχ ! ἄλλη τέτοια λύπη ποὺ ἐστάθη ; »

» Πουλάκια μου ! »

Καὶ παίρνει δακρυσμένη ἓνα μαχαίρι
τὰ ξεκρεμά μὲ τὴν κλωστὴ 'ς τὸ στόμα
καὶ τ' ἀγκαλιάζει, καὶ μὲ τᾶλλο χέρι
σκουντᾶ τὴ θύρα, μπαίνει, κλαίει ἀκόμα !

[Ἐκταται συνέχεια]

ΦΑΚ

[Κατὰ τὸ Γερμανικὸν εἶδος Busch]

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὁ διδάσκαλος μικρᾶς τινος πόλεως τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ἤρχιζον τὰ μαθήματα ἐσυνήθιζε νὰ παραλαμβάνη τοὺς μαθητὰς του καὶ νὰ ἐξέρχεται εἰς περίπατον.

«Ὡραία, μὰ τὸ ναί, ἐναρξίς τῶν μαθημάτων, θά μοι εἴπητε, ποῦ ἠκούσθη τὸ πρῶτον μάθημα νὰ εἶνε ὁ περίπατος; Τί λαμπρὰ διὰ τοὺς ὀκνηροὺς μαθητὰς!...»

Ἵπομονή! μὴ βιάζεσθε διότι ὁ διδάσκαλος εἶχε τὸν λόγον του, καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος περίπατος εἶχε σκοπὸν ὠφέλιμον, πρακτικόν, ὅπως λέγομεν σήμερον.

Ὅτε ἐφθασαν ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐσχὴν, ὅπου ἦτο μικρὸν τι δάσος, ὁ διδάσκαλος εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ συναζῶσι λεπτοὺς καὶ εὐκάμπτους κλάδους, καθαρούς καὶ εὐθείς.

Καὶ οἱ μὲν νέοι μαθηταὶ ἔλεγον μετ' ἀπορίας;

«Τί τοὺς θέλει ὁ διδάσκαλος τόσοὺς κλάδους;»

Οἱ δὲ παλαιοὶ μαθηταὶ ἐμειδίων διότι εἰξουρον κάλλιστα ὅτι οἱ κλάδοι ἐκεῖνοι θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ραβδία πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἀμελῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἀτάκτων.

Τῷ ὄντι ἀρκετὰ νόστιμος ἦτο ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ διδασκάλου, νὰ συναζῶσιν οἱ μαθηταὶ ἰδίᾳ χειρὶ τὰ ὄργανα τῆς τιμωρίας των.

Πάντες οἱ μαθηταὶ κατεγίνοντο εἰς τὴν συλλογὴν, οἱ μὲν μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου, οἱ δὲ μετὰ θαυμασίας· καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἦσαν οἱ καλοὶ μαθηταὶ, ὅτινες συνέλεγον τοὺς κλάδους γελῶντες ἀπὸ καρδίας, διότι ἦσαν βέβαιοι ὅτι δὲν εἰργάζοντο χάριν ἑαυτῶν, οἱ δὲ δεύτεροι ἦσαν οἱ ἀφιλότιμοι, ὅτινες ἐκοπτον τὰ κλαδία χάριν διασκεδάσεως καὶ διότι τοὺς ἔβλεπε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ διδασκάλου· ἀλλ' ὅμως δὲν ἐφανέρονον πάντα τὰ κλαδία ἀνόητοι ἦσαν νὰ δώσωσιν εἰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου των ὅπλα ἐναντίον των;

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἦτο καὶ ὁ Μιχαλάκης, παιδίον ὀκνηρότατον καὶ ἀμελέστατον. Ἦτο δέκα ἐτῶν καὶ ὅμως δὲν εἰξουρεν ἀνάγκωσιν. Ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀπελπισ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ του, γυνὴ χήρα, ἥτις ἐν μόνον ἀλλὰ μάλιστα ἐλάττωμα εἶχεν ὅτι ἠγάπα καθ' ὑπερ-

βολὴν τὸ τέκνον τῆς καὶ το διέφθειρε διὰ τῶν ἀνοήτων θουπειῶν τῆς.

Πρὸς τοὺτοις ὁ Μιχαλάκης ἦτο παιδίον ὀκνηρὸν καὶ πειρακτικώτατον· δὲν ἄφινεν ἡσυχίαν τοὺς συμμαθητὰς του· τοῦ μὲν Α ἔθραυε τὴν γραφίδα, ἔριπτεν ἄμμον εἰς τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ Β, ὁ Γ δὲν εὗρισκε τὸ βιβλίον του διότι αὐτὸς το εἶχε κρύψῃ ἢ αἰ χρησιμώταται σελιδες αὐτοῦ ἦσαν ἐσχισμέναι ἢ κατὰμαυροὶ ὑπὸ κηλίδων μελάνης.

Μετὰ πάσης χαρᾶς ἤθελε νὰ πειράξῃ καὶ τὸν διδασκάλον του, ἀλλὰ δὲν ἦτο πρᾶγμα εὐκόλον, διότι τὸν ἐφοβεῖτο. Ἦτο δὲ ὁ διδάσκαλος σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς, εἶχε σῶμα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, ἐφόρει μακρὰν βεδιγκόταν καὶ πράσινα διοπτρα, εἶχεν ὀπισθεν τοῦ ὠτίου του τὴν γραφίδα, τὸ δὲ σπουδαιότατον ἐσυνήθιζε νὰ περιπατῆ τὴν ὄραν τῆς παραδόσεως ἔχων τὰς χεῖρας του ὀπίσω καὶ κρατῶν ραβδίον, οὗ τινος τὴν χρῆσιν ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας κάλλιστα ὁ Μιχαλάκης. Τὴν ἡμέραν τῆς συλλογῆς τῶν ραβδίων, ἀφ' οὗ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον ἐκ τῆς ἐκδρομῆς, ὁ διδάσκαλος ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του τὰ ραβδία, ὁ δὲ Μιχαλάκης παρηκολούθει τὰς κινήσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

«Καλὰ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τώρα ἐγὼ εἰξεύρω πόσα εἶνε καὶ ποῦ τα κρύπτεις, κύρ διδασκαλέ μου. Ἐγὼ θὰ τα στείλω ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθαν καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ τῆς τρώγω ὅλον τὸ ἔτος.»

Καὶ ὅμως, ἀνόητε Μιχαλάκη, ἀξιολόγα εἴμπορεῖς νὰ εὕρης τρόπον νὰ μὴ «τῆς τρώγῃς»· Ἐὰν μόνον ἀποφασίσῃς νὰ εἶσαι φιλόπονος καὶ ἐπιμελής.

Ἄλλ' ὁ Μιχαλάκης εὗρεν ἄλλον τρόπον εὐκολώτερον ὅπως τον ἤθελε.

Εὐθύς ὡς ἐσήμανεν ὁ κῶδων τῆς ἐξόδου καὶ οἱ μαθηταὶ ἐσχόλασαν καὶ ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ κύρ Μιχαλάκης ἔμεινε ἐν τῷ σχολεῖῳ προφασιζόμενος ὅτι πονεῖ τὸν πόδα του καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τρέξῃ ὅπως οἱ λοιποὶ συμμαθηταὶ του.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔμεινε μόνος, τρέχει εἰς τὴν ἑδραν, ἀρπάζει τὴν δέσμη τῶν ραβδίων καὶ

τὴν κρύπτει ὑπὸ τὸ φόρεμά του· τότε ἔπαυσαν οἱ πόνοι τῶν ποδῶν του καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἄλλὰ πρὶν φθάσῃ ἔθραυσε τὰ ραβδία καὶ τὰ δισκόρησε τῆδε κάκεισε ψιθυρίζων·

«Νὰ ἰδοῦμε τώρα μὲ τί θὰ μὰς τῆς βρέχῃ, κύρ διδασκαλέ!»

Ἄλλὰ τοῦ διδασκάλου τὸ ἀγρυπνον βλέμμα δὲν ἐκοιμάτο!

Τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ὁ Μιχαλάκης εἰς τὸ σχολεῖον ἀμελέτητος ὡς πάντοτε, ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι «δὲν θὰ τῆς φάγῃ.»

Μετὰ τὴν προσευχὴν εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

«Ἐλα Μιχαλάκη, εἰπέ μας ποῖα εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.»

Ὁ Μιχαλάκης ἴστατο ὀρθίος καὶ σιωπηλὸς ὡς ξύλον. Πλησίον του ἐκάθητο μικρὸς μαθητῆς, ὅστις βλέπων τὴν σιωπὴν τοῦ Μιχαλάκη, ὕψωσε τὴν χεῖρά του εἰς σημεῖον ὅτι αὐτὸς εἰξεύρει τὴν ἀπόκρισιν. Ἄλλ' ὁ διδάσκαλος εἶπε πρὸς τὸν μικρὸν μαθητὴν·

«Δὲν σ' ἐρώτησα... Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μιχαλάκην εἶπε: Λέγε λοιπὸν, σὲ περιμένω.»

Ἄλλ' ὁ Μιχαλάκης ἐσιώπα, καὶ βέβαια εἶχε τὸν λόγον του.

«Θὰ εἰπῆς; ναὶ ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰξεύρω.

— «Αὐτὸ δὲν εἰξεύρεις; Φέρ' ἐδῶ τὰς χεῖρας σου.»

Καὶ διὰ χονδροῦ ραβδίου ὅπερ ἐκράτει ὀπίσω του, ἐρράβδισε τὰς δύο χεῖρας τοῦ Μιχαλάκη, ὅστις ἠπόρησε ποῦ εὗρήθη τὸ ραβδίον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦτο βέβαιος ὅτι τὰ ἐξηφάνισε πάντα.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὠρύεται ὁ ἀφιλότιμος μαθητῆς...

«Χά χα χα! εἶπε γελῶν ὁ διδάσκαλος, βλέπεις, κύρ Μιχαλάκη, ὅτι δὲν ἔκαμες καλὰ τὸν λογαριασμὸν σου; Βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κλέπτην ἀγαπᾷ καὶ τον οἰκοκύρην; βλέπεις ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ γελᾷς τὸν διδασκάλον σου; Τώρα τί νὰ σου κάμω; Τί τιμωρίαν νὰ σου ἐπιβάλω;»

Καὶ ὁ μὲν Μιχαλάκης ἴστατο ἄλαλος καὶ κατηραχημένος, οἱ δὲ μαθηταὶ ἐγέλωσιν διὰ τὸ ἀνέλπιστον πάθημά του.

«Λοιπὸν, κύρ Μιχαλάκη, ἐξηκολούθησεν ὁ διδάσκαλος, εἰξεύρεις τί νὰ κάμῃς, παιδί μου; Ἐπειδὴ καθὼς βλέπω θὰ μὰς χρειασθοῦν πολλὰ ραβδία ὅλον τὸ ἔτος, θὰ ὑπάγῃς μόνος σου εἰς τὸ δάσος νὰ συναζῆς καὶ νὰ μὰς τα φέρῃς. Θὰ ὑπάγῃς τὴν προσεχὴ Κυριακὴν, ἐν ᾧ οἱ συμμαθηταὶ σου θὰ διασκεδάξουν. Καὶ ἄλλοτε νὰ μάθῃς, λογιάτατε, νὰ μὴ νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου ἐξυπνότερον τῶν διδασκάλων σου.

ΠΑΝΟΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Ἐ τὴν κόρη μου τὴν Ἀζίζα

Μὰ κοπελλοῦδά παχουλή κ' ἕνα λιγνὸ πουλάκι
μαζὶ ἔς τὸν κάμπο βγνίκανε τὸν ἀνθοστολισμένον.
Κ' εἶπε ἡ μικρούτσικη κυρά:
«Καλὲ ἔτσι θὰ συναχῶθῃς γυμνὸ, πουλί καμμένο,
«κ' ἄς λάμπει ὁ ἥλιος μὴ χαρά!»

Μὰ καὶ τὴν κόρη τὸ πουλί τὴν εἶδε ποῦ περνοῦσε,
καὶ μὲ πονετικὴ λαλιὰ νὰ κελαϊδάει ἀρχίζει:
«Κοίτα, δὲν ἔχει δυὸ φτερά!
«Καὶ θὰ παγώνει ἡ δύστυχη, θαρρῶ, θὰ τουρτουρίζει,
«κ' ἄς λάμπει ὁ ἥλιος μὴ χαρά!»

[Ἀπ' τ' Ἀγγλικὰ]

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΤΟ ΚΙΣΣΟΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ

(ΛΙΘΗΜΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΩΤΑΡΟΥΣ)

IAN φοράν τους, επέταξεν απ' εμπρός των και έχάθη μέσα κ' ένα καιρόν ήτο ένας βασιλεύς και μία βασίλισσα, οι οποίοι δεν είχαν παιδι, και ήσαν τόσο πολύ λυπημένοι δι' αυτό ώστε θα έδιναν το ήμισυ τού βασιλείου των μόνον και μόνον δια να ποκτήσουν ένα υιόν. Μίαν ημέραν ο θαλαμηπόλος των τους ανήγγειλεν ότι κάποιος περιφημος μάγος, μαθημένος να διαβάξη εις τὰ άστρα και ν' αποκαλύπτη τὸ μέλλον, ζήτηει την χάριν να παρουσιασθή άμέσως εκείνοι τού τὸ επέτρεψαν. Ο άστρολόγος έφθασεν εις την στιγμήν, έσκυψε με σεβασμόν εμπρός εις την μεγαλειότητά των και, αφού έκαμε με την μαγικήν του ράβδον τεράστια σχήματα δια να προσκαλέση τὰ πνεύματα, έπροφήτευσεν εις τὸ βασιλικόν άνδρόγυνον ότι πολύ γρήγορα θ' αποκτήσουν διάδοχον, και συγχρόνως έπροφήτευσεν και τὸ μέλλον τού διαδόχου αυτού :

« Θα είνε προικισμένος, είπε, με όλα τὰ άπαραίτητα προτερήματά δι' ένα καλόν βασιλέα· άλλ' εκ γεννητής θα υποφέρη από μίαν φαγούραν τής γλώσσης, ή οποία φαγούρα θα τόν ώθη να διμιλῆ ακαταπαύστως. Αν κατορθώση ν' άντισταθῆ εις αυτόν τόν πειρασμόν με την υπομονήν και με την φρόνησιν, θα γίνη μίαν ημέραν έξοχος ρήτωρ, άξιος να ένθουσιάζη τόν λαόν άν, τούναντιον, νικηθῆ και υποκύψη εις αυτό τὸ πάθος τής γλώσσης του, δεν θα κατορθώση να γίνη τίποτε άλλο παρά μόνον ένας άνυποφορος φλύαρος και άργά ή γρήγορα θα εξαφανισθῆ. Αὐτὰ τού γράφει ή μοιρά του.»

Μόλις έτελείωσεν ο μάγος τούς λόγους αυ-

τους, επέταξεν απ' εμπρός των και έχάθη μέσα εις τὰ σύννεφα.»

Ο μάγος λοιπόν επέταξεν απ' εμπρός των και έχάθη μέσα εις τὰ σύννεφα. Και, ύστερα από όλίγον καιρόν, ή βασίλισσα έγέννησεν έν' άγόρι. Την ημέραν εκείνην έγιναν χαρὰι και πανηγύρεις εις όλον τὸ κράτος διότι επί τῆ ευκαιρίᾳ αὐτῆ ο βασιλεύς έκαμεν έορτάς και έμοίρασεν έλεημοσύνας εις τούς πτωχοὺς. Αλλά συγχρόνως διὰ ν' αποφυγῆ την άκαισίαν προφητείαν τού άστρολόγου, εκήρυξε με την σάλπιγγα εις όλον τὸ βασιλείον του ότι εις τὸ εξῆς απαγορεύεται εις όλους να διμιλύθη κατάδικάζεται δέ εις θάνατον όποιος παραβῆ την διαταγήν του. Από την στιγμήν εκείνην-όλος ο λαός εισώπησεν και δεν συνωμίλουν πλέον μεταξύ των παρά μόνον με σημεία, και οὕτω πως έπαυσαν, εις τὰς σοβαράς αὐτάς περιστάσεις, αὶ θορυβώδεις συζητήσεις τής βουλῆς. Άλλοιμονον! τὸ προφυλακτικόν τούτο μέτρον δεν ώφέλησεν καθόλου, διότι τὸ βασιλόπουλο, τὸ όποιον έγύριζε και έφαγεν παντού, άνεκάλυψε μίαν ημέραν εις τὰ κατώγια τού παλατιού μίαν γερόντισσαν, ή οποία ύπηρετεῖ έλλοτε ως θυρωρός, και ή οποία, με όλην την βασιλικήν προσταγήν, δεν άπεφάσισε να παύσῃ από τού ν' άκονίζει την γλώσσάν της και να μαρολογῆ. Μόλις την ήκουσε τὸ βασιλόπουλο και άμέσως ήρχισε κ' εκείνο να φλυαρῆ με τὸσην γρηγοράδα, ώστε οί ύπηκοοὶ τὸ ώνόμασαν Κισσοβασιλόπουλον.

Οί ύπηκοοὶ λοιπόν τὸ ώνόμασαν Κισσοβασιλόπουλον και αυτό έκαμε τὸ βασιλέα πατέρα του να λυπηται κατάκαρδα. Αλλά, με την έλπίδα άκόμη ν' αποφυγῆ τὸ σκληρόν πεπρωμένον και να κάμη τόν διάδοχόν του άπαραμίλλον ρήτορα, έπροσκάλεσε από τὰ πέρατα τού κόσμου και τού βασιλείου του τούς πλέον ξακουσμένους σοφοὺς δια να διδάξουν τὸ βασιλόπουλο την ύπομονήν και την μετριοφροσύνην. Ήλθον λοιπόν σοφοὶ όλων τών ειδών και όλων τών χρωμάτων: μεγάλοι, μικροὶ, παχείς άδύνατοι, χονδροὶ, λιγνοὶ, ύψηλοὶ, χαμηλοὶ,

μαλλιαροὶ, φαλακροὶ, σπανοὶ, γενάτοι, μαῦροι, λευκοὶ, κίτρινοι, κοκκινοὶ, όλιγόμυαλοὶ και μεγαλοφυεῖς. Τού κάκου χαμένοι κόποι! Εἰς τὸ πείσμα όλων αὐτῶν τών σοφῶν τὸ βασιλόπουλο έφλυαρε και έμαρολόγει τὸσην πολύ, ώστε ήτο άδύνατο, να τὸ πλησιάσῃ κανείς χωρὶς να έχη βουλωμένα τ' αὐτιά του με κηρίον και με παληοφηνμερίδας.

Έπρεπε λοιπόν να κλεισῃ κανείς τ' αὐτιά του με κηρία και με παληοφηνμερίδας! Τί έντροπήν και τί λυπην ήθάνετο ο καιμένος ο βασιλεύς και ή δυστυχισμένη ή βασίλισσα. Τού κάκου έσύμβουλευαν τόν υιόν των να νικήσῃ επί τέλους αυτό τὸ μεγάλο έλάττωμα. Ο διάδοχος των, βλαξ και μωρός, όπως είνε όλοι οί φλύαροι, τούς άπήνησῃς γελώντας ότι είνε ελεύθερος να διμιλῆ όταν τού άρέσει και όπως τού άρέσει. Ίδου όμως πὸς έτιμωρήθη δι' αυτό του τὸ έλάττωμα: ή γλώσσά του, από την μεγαλήν και καθημερινήν χρῆσιν, έμεγάλωσε και έμάκρυνε και έκρεμάσθη από τὸ στόμα περισσότερο από έν μέτρον και, έννοείται, αυτό τὸ πράγμα πολύ όλίγον τόν ώμόρφαινε· έμάκρυνε μάλιστα τὸσην πολύ ώστε μίαν ημέραν

πού τὸ Κισσοβασιλόπουλον είχε φλυαρήσῃ πλέον τού συνήθους, ή γλώσσά του ήρχισε να περιστρέφεται, να περιστρέφεται ως τὰ πτερά τού μύλου και τὸσην γρήγορα, τὸσην άστραπιαίως ώστε τόν έμπόδιζε ν' ανακνήη και τὸ δυστυχῆς βασιλόπουλον έπεσεν εις τὸ έδαφος και εξέπνευσεν αὐτοστιγμῆι σχεδόν.

Τὸ δυστυχῆς Κισσοβασιλόπουλον έπεσεν εις τὸ έδαφος και εξέπνευσε σχεδόν αὐτοστιγμῆι! Ω σεις, οί όποιοὶ φλυαρεῖτε πάντοτε ως τὰ λογάδικα εκείνα μαυραπούλια, εἴθε τὸ θλιβερόν τέλος του να σας χρησιμεύσῃ ως παράδειγμα και να σας μάθῃ να κρατῆτε την γλώσσαν σας, άν δεν θέλετε να πάθετε και σεις τὰ ίδια και να καταστήσετε δυστυχεῖς τούς καλούς σας γονεῖς, δυστυχεῖς ως αὐτόν τόν κακόμοιρον τόν βασιλέα και την καιμένην την βασίλισσαν, οί όποιοὶ δεν είχαν πλέον άλλο παιδί, και οί όποιοὶ, με όλα τὰ έλαττώματα όπου είχε τὸ Κισσοβασιλόπουλον, έθλίβοντο τὸσην πολύ, ώστε ευχαρίστως θα έδιδαν τὸ ήμισυ τού βασιλείου των άν ήτο δυνατὸν ν' αναστηθῆ.

[Κατὰ τὸν M. Renault]

ΙΩΑΝΝΕΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΓΑΤΟΙ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ

ΜΥΘΟΣ

Δύο γάτοι είχαν κλέψῃ δύο κεράλια τυρι, αλλά τὸ έν ήτο μεγαλύτερον τού άλλου και ο καθείς τὸ έπέθυμαι.

Δια να λύσουν την διαφωνίαν των άποφάσισαν να αποταθῶσι πρὸς τόν πίθηκον.

— Ποιοὶ είνε οί λόγοι δια τούς όποιους διεδικεῖς τὸ μεγαλύτερον τυρίον; ήρώτησε τόν έτερον τῶν δύο γάτων ο πίθηκος.

— Άπειρα ναουρίσματα ήσαν ή άπάντησίς του.

— Και σύ; ήρώτησε τότε τόν άλλον.

Ναουρίσματα πάλιν ήσαν ή άποκρίσις και τού δευτέρου.

— Έχετε λοιπόν ίσα δικαιώματα, άπεφάσισεν ο πίθηκος και όπως εξισώσω τὰ δύο μερίδια θα φάγω τὸ περισσεύον εκ τού ενός.

Και τὸ έκαμε πράγματι. Έπειτα έθεσε τὰ δύο τεμάχια επί τής ζυγαῦς.

— Περίσργον, είπεν ο πίθηκος, τώρα τὸ άλλο τεμάχιον είνε βαρύτερον και έδείκνυε συνάμα τὸ

άκέραιον κεφαλοτύριον. Αληθῶς δέ ή ζυγὸς εκλίνε πολύ πρὸς τὸ μέρος εκείνο.

Δια τὸ ίσοζύγιον ο πίθηκος έφαγε μέγα μέρος και τού τυροῦ τούτου.

— Αλλ' ὦ τού θαύματος! τώρα, τὸ άλλο κεφαλοτύριον ήτο βαρύτερον.

Τὸ παιγνίδιον επανελήφθη πολλάκις και δεν απέμεινε πλέον εἰμῆ έλάχιστον μέρος τού ωραίου τυροῦ.

— Φθάνει! φθάνει! έρώναζαν και οί δύο γάτοι μαζί, άφρησέ μας αυτό τὸ όποιον μένει.

— Αυτό! αυτό είνε ιδικόν μου, κύριο γάτοι, δια τόν κόπον τόν όποιον έλαβον να διαλύσω την διαφοράν σας.

Και έν φ' ώμίλει εισέτι, κατεβρόχθισε τὰ έναπομείναντα τεμάχια, έν φ' οί δύο γάτοι έμβρόντητοι, άπῆλθον ύποσῆγομενοι εις τὸ εξῆς να λύσιν ειρηνικῶς τὰς διαφοράς των, και να μη καταφεύγωσιν εις τὰ δικαστήρια.

ΣΠΑΡΚ

Ο ΔΙΓΓΟΝ ΑΠ' Ο ΛΑ

Καθηγητής ζυγίζων τους μαθητάς του.

Άγγλος τις ό Κ. Σόζιμος ένεικνίσιαις άσθημαθως νέου διά την άνατροφήν των παιδιών... Μετροί και ζυγίζει τους μαθητάς του όταν επανέλθωσιν από τας διακοπάς.

Συναγωνισμός άγρυπνίας.

Είς τό Μέγιγγαμ της Άμερικής ένεγνεο συναγωνισμός άγρυπνίας. Έξ άτομα συμμετέσχον του συναγωνισμού τούτου, καθ' όν επρόκειτο να μειώσιν άγρυπνοι επί έπτά ημέρας και έπτά νύκτας.

Ο χάρτης εν Ιαπωνία.

Η Ιαπωνία είνε ο τόπος εν φη ή χρήσις του χάρτου είνε μάλλον διαδιδόμενη. Διά διαφόρων μέσων κληρούνασιν εις ταιούτων βαθμόν τον χάρτην, ώστε κατασκευάσουσι δι' αύτου άγγελα, πυξίδα διά τον καπόν, κιβωτίδια διά σιγάρα κτλ.

Σωτήριον χαρτονόμισμα.

Πρό 70 περίπου έτών, άπεστάλη προς έμπορόν τινα της Λιβερπούλης χαρτονόμισμα πέντε λιρών άντι πλη-

ρωμής. Έξετάζων αυτό πρό του φωτός, όπως βεβαιώση περί της γνησιότητάς του, διεκρινεν επ' αυτού ερυθρά τινά στίγματα. Λαθών δε τον φακόν ανέγνωσε τη βοήθειά αυτού τά εξής :

Εάν το χαρτονόμισμα τούτο περιέληθ εις τας χείρας του έν Καρλίχη Ιωάννου Δήαν θά μάθη ότι ο αδελφός του είνε αιχμαλωτος εις τό Άγγέριον.

Πάραυτα ο έμπορος έκάλεσε τον Δήαν και τον έβοήθησεν όπως άνεύρηθ τον αδελφόν του. Ο αιχμαλωτος έζη άκόμη όταν εφθασαν προς άπελευθέρωσιν του, αλλά τόσοσιν είχαν εξαγγελθ ένάκα των ταλαιπωριών και των στερησεων ώστε μετ' όλιγας ημέρας από της άφιξιας εις την πατρίδα του έτελευτήσεν.

Τοίς ειπε δε ότι πρό ενδεκαετίας είχε γράψη τας λέξεις εκείνας επί του χαρτονομίσματος εμβαπτίζων λεπτότατον ζυλάριον έντός του αίματός του.

Διατήρησις των άνθων.

Γενικώς τά άνθη μαραινώνται έντός των άνθοδοχείων μας μετά δύο ή τρείς ημέρας. Προς διατήρησιν αυτών επί μακρότερον χρόνον συνελεστικώστατος είνε ο εξής τρόπος.

Όταν αρχίζωσι τά άνθη να μαραινώνται, εμβαπτίζετε τό έν τρίτον του στελέχους αυτών έντός ύδατος σχεδόν ζέοντος έφ' όσον το ύδωρ ψυχραίνεται τά άνθη αναζωογονούνται και έπειτα, αφού αποκόψετε τό βραχύν στελέχος, τά επαναθέντε έντός του άνθοδόκου πληρουντες αυτόν ψυχρού ύδατος.

Σοφά λόγια

Είς άνόητος δύναται να προβάλη εις μίαν ώραν τόσας άπορίας όσας είνε σοφός δεν δύναται να λύση εις έν δλόκληρον έτος.

Τό φάρι δεν έχει ανάγκην να το μάθουν να κολυμβή, λέγει άγγλική τις παροιμία.

Η βεβαιότητα ήσως ήδονή του βίου συνίσταται εις την εύσυναιδίτην, δραστηρίαν και εύτακτον έργασίαν. Εξ αυτης προέρχονται όλαί αι άρεταί.

Παροιμία τις Άνατολική λέγει ότι από χρόνος και ή όπομονή μεταβάλλουσι τό φύλλον της συκαμίνεας εις μετάξαν.

Έκφυνάδα, εμβαίνουν και έλέφαντες εις τό λεωφορείον ; — Βέβαια, άπαντά ο νεανίσκος, αφού είνε μέσα γαϊδούρια...

Βεβαία ύπό του Προμηθέως Διασώτου.

- Τι βαθμόν εκήρσε εις τας εξετάσεις, Κωστή ; — Ήγεδόν καλάς. — Και διατί δεν τό έλεγεσ εις τό τραπέζι όταν σε ήρώτησεν ο κ. Αλέκος ; Κωστής (μετά σοβαρότητος). Η μετριοπροσώνη είνε ή καλύτερα άρετή.

Έστίλη υπό του Άντα των Χιονοπατών Όρειών.

Ο πάπος χορεύει τον μικρόν έγγονόν του καθισμένον εις τό γόνυ και τον έρωτῶ :

— Νίκο, σ' άρέσει να ηγαίνης. έτσι καθάλλα 'ς τό πόδι μου ; — Και ο Νίκος απλεύστατα : — Μ' άρέσει, παππού, με καλύτερα θα μ' άρεσε άν ήσουν άληθινός γάϊδαρος...

Έστίλη υπό Καράλ. Ρ. Σπαρνέν.

Ο Κουφοκεφαλάκης ήτο εις τό λεωφορείον, διε έντός αυτού εισέρχεται νεανίσκος καθ' υπερβολήν πολύσαρκος. — Μπα, λέγει ο Κουφοκεφαλάκης θέλων να δείξη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

Η διεξαδική επιστολή σου, Άστέ των Λιοσοσκεπών Όρειών, είνε κάτοπρον της φιλοκαλιας και της εύθυκρισίας σου. Έκ πείρας δύνασαι να κρίνης τί έστι κελόν και τί άσχημον και ως άβρατοις ήδη του γυμνασίου, είσαι εις κατάστασιν να ακολουθήσ και να συνιστάς εκδύμως τό κελόν και να αποτρέπης από τού μη καλού τας ζητούντας την γνώμη σου.

Πάραυτα ο έμπορος έκάλεσε τον Δήαν και τον έβοήθησεν όπως άνεύρηθ τον αδελφόν του. Ο αιχμαλωτος έζη άκόμη όταν εφθασαν προς άπελευθέρωσιν του, αλλά τόσοσιν είχαν εξαγγελθ ένάκα των ταλαιπωριών και των στερησεων ώστε μετ' όλιγας ημέρας από της άφιξιας εις την πατρίδα του έτελευτήσεν.

Τοίς ειπε δε ότι πρό ενδεκαετίας είχε γράψη τας λέξεις εκείνας επί του χαρτονομίσματος εμβαπτίζων λεπτότατον ζυλάριον έντός του αίματός του.

Όταν αρχίζωσι τά άνθη να μαραινώνται, εμβαπτίζετε τό έν τρίτον του στελέχους αυτών έντός ύδατος σχεδόν ζέοντος έφ' όσον το ύδωρ ψυχραίνεται τά άνθη αναζωογονούνται και έπειτα, αφού αποκόψετε τό βραχύν στελέχος, τά επαναθέντε έντός του άνθοδόκου πληρουντες αυτόν ψυχρού ύδατος.

Είς άνόητος δύναται να προβάλη εις μίαν ώραν τόσας άπορίας όσας είνε σοφός δεν δύναται να λύση εις έν δλόκληρον έτος.

Τό φάρι δεν έχει ανάγκην να το μάθουν να κολυμβή, λέγει άγγλική τις παροιμία.

Η βεβαιότητα ήσως ήδονή του βίου συνίσταται εις την εύσυναιδίτην, δραστηρίαν και εύτακτον έργασίαν. Εξ αυτης προέρχονται όλαί αι άρεταί.

Παροιμία τις Άνατολική λέγει ότι από χρόνος και ή όπομονή μεταβάλλουσι τό φύλλον της συκαμίνεας εις μετάξαν.

Έκφυνάδα, εμβαίνουν και έλέφαντες εις τό λεωφορείον ; — Βέβαια, άπαντά ο νεανίσκος, αφού είνε μέσα γαϊδούρια...

Βεβαία ύπό του Προμηθέως Διασώτου.

- Τι βαθμόν εκήρσε εις τας εξετάσεις, Κωστή ; — Ήγεδόν καλάς. — Και διατί δεν τό έλεγεσ εις τό τραπέζι όταν σε ήρώτησεν ο κ. Αλέκος ; Κωστής (μετά σοβαρότητος). Η μετριοπροσώνη είνε ή καλύτερα άρετή.

Έστίλη υπό του Άντα των Χιονοπατών Όρειών.

Βεβαίως και σύ, Προμηθέυ Δεσμιώτα, θα γίνης ποτε έριστος κυνηγός ως είκάτω εκ του ένθουσιασμού σου και εκ της ζωηράς περιγραφής του κυνηγίου. Αφ' ου μάλιστα έχεις και πατέρα έριστον κυνηγόν, Εύχομαι δε κατά την επιθυμίαν σου να έβλη ημέρα καθ' ήν δεν θά διαπαύση την πυρτιδά σου εις περρωτών διπόδων κυνήγιον αλλά εις άπέρων διπόδων. Εβθε.

Και έγώ, Πελαργέ, χαίρω διότι σε ένγνώρισκ. Την άγάπην σου δικαιώνει ή έξης περικοπή της έγκαρδιου επιστολής σου. «Θά προσπαθήσω δι' όλων των δυνάμεών μου ώστε να με άγαπήσ η ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, καθώς έγώ την άγαπώ.» Αφ' ου τούτο είνε ή επιθυμία σου, δεν θά άποδώσι μάταιαι αι προσπάθειαι σου. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ είνε πρόθυμος και έτοιμή : τό πών εξαρτάται από της καλής σου θελήσεως.

Και εις άνώτερα, Ναναγέ της Κονθίας. Όσα καλά γράφεις περί έμού δεν είνε φόδος μη τα εκλάθω ως κολακίαν, διότι εϊσεύρω πολύ καλά ότι προέρχονται εξ άδόλου εκτιμήσεως. Απλώς είνε άπόδειξις ότι δεν ματαιοπονώ, αλλά γίνομαι ώφέλιμος' και φυσικόν είνε οί ωφελούμενοι να εκφράζωσι την χαράν των και να αναγνωρίζωσι τας προσπάθειας των άλλων. Και άλλοι πολλοί των μικρών συνδρομητών μοι εκφράζουσι τα αυτά, ή δε προς σε αύτη άπάντησις μου άς χρησιμεύση ως κοινή προς πάντας άπάντησις.

Ο νέος μικρός μου φίλος Ιωάννης Μ. μου γράφει μεταξύ άλλων «Μου άρέσεις πολύ, ΔΙΑΠΛΑΣΙΕ μου, με αυτά που γράφεις' διότι περνά τας ώρας της ανακούσώς μου και μαθαίνω καλά πράγματα μαζί με τά αδελφάρια μου. Και μένω πολύ εύχαριστημένος διότι ή γονεύς μου μ' έγραψαν συνδρομητήν εις εσάς.» Τούτο σημαίνει ότι είσαι καλόν και φιλότιμον παιδίον και ότι δικαίως σε άντήμιψαν οί καλοί γονεΐς σου.

Εγκρίνω τό ψευδώνυμόν σου και από τούδε σε προσγορεύω δι' αύτου. Φίλισέ μου, Βιομήχανε Έλλην, τά αγαπητά μου αδελφάρια σου.

Εύχαριστώ, φίλε μου Παντ. Κ. διά τας εύχάς σου και τας εκφράσεις της άγάπης σου. Ήλ εύχομαι πλήρη επιτυχίαν και πρόδον εις τό νέον σου στάδιον.

Πολύ μάλιστα ήμην άνήσυχος, Άνθος της Άνατολής, βλέπουσα την σιωπήν σου, και διά τούτο μετά πολλής χαράς άνέγνωσα την φιλικήν επιστολήν σου. Καθ' ήμέραν λαμβάνω πλείστας ένθουσιαστικές εκφράσεις ύπέρ της «Γυρτοπούλας». Και πού είσαι άκόμη !

Μέλι άπτικόν στάεις, Αττική Νόξ, ή επιστολή σου και λυποσμαι διότι δεν δύναμαι να την δημοσιεύω δι' έλθεισιν χώρον. Θα την φυλάξω όμως ως ένθύμησιν καλύτεμον της άγάπης σου. Μένε πιστή εις τά φρονήματά σου και δεν έχεις τίποτε να φοβηθής!

Σε συγχωρώ, Εύριπε, αφ' ου είνε αίτια τά μαθήματά σου. Βλέπετε πόσον φροντίζουν οί γονεΐς διά τά τέκνα των όταν είνε έπιμελή και φρόνιμα; Άν δεν ήσο έπιμελής και φρόνιμος θα ήχες τώρα γυμνασιτικήν εις την αύλήν σου ; Θα είχες τώρα ποδήλατον ; και μάλιστα με δύο θέσεις μίαν διά σε και μίαν διά τό αδελφάκι σου, τό αγαπητόν Νίκον σας. Προσέξ να μη βιάζεσαι και τον βίηνς καμίαν ήμέραν και κτυπήσ, και θα κλαίη ο καιμένος, και τότε εμπορεΐ και να σε επιπλήξουν οί γονεΐς σου.

Σε συγχάω, Έλευθέρα Έλλάς, διά την πρόδον σου. Συμπαθείς την «ΓΥΡΤΟΠΟΥΛΑΝ» με όλα της τά έλαττώματα διότι βλέπετε ότι έχει καλήν καρδίαν. Εύχου να διορθωθ διά να την αγαπήσης περισσότερον. Έτσι ε ; σαν κουλάκι είνε τό μωρό εξαδελφάκι σου ; Τουλάχιστον ένθυμήσ να το φίλήσ η εκ μέρους μου ; Νά σου ζήση.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθώσιν εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30ης Σεπτεμβρίου.]

1. Μωσαϊκόν.

Τῆς ὥρας Κλεοπάρας, τῶν ἐνδόξων Πλαταίων, τοῦ μεγάλου μας Ἀγῶνος καὶ τῶν νέων Ἀθηνῶν ἂν θελήσης ν' ἀραιώσης ἐξ ἐκάστου ἐν στοιχείῳ, παρευθὲς θὰ σχηματίσῃς καλλιμύθρου βασιλείσσης ὄνομα... εὐώδης ἴον.

2. Στοιχειόγραφος.

Πόλις εἶμαι ἔς τὴν Ἑλλάδα ἔβηκτον ἂν με ἀρίστη. Τῶν γραμμάτων μου τριάδα ἂν ἐκ τῆς ἀρχῆς μου σῴσης, πόλις πάλιν ἀπομένω εἰς τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ πάλιν ὠρεμένην πλέον δὲν σημαίνω.

3. Στοιχειόγραφος.

Γράψε Γ καὶ σῴσε Π καὶ ἰδοὺ σὰν ἀστραπή ὁ δυσκίνητος χονδρός τρέχει γρήγορα ἔμπρός.

4. Δίνεγμα.

Γεννώμαι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ ἥλιος μὲ τρέφει καὶ πάλιν ὁ γεννήτωρ μου αὐτὸς με καταστρέφει.

5. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον πόλις, φίλτατε, Ἑλληνικὴ ἀρχαία, ἐπίσημος, καὶ σήμερον εὐρίσκειται ἀκμαία. Τὸ δευτέρον μου ἔσφορος πολέμων καὶ τοῦ φόνου. Τὸ τρίτον μου δηλοῖ σαφῶς διαίρεσιν τοῦ χρόνου. Τὸ τέταρτον μου χαρακτῆρ ἥρωων τε καὶ ἰσχυρῶν. Τὸ ἕκαστόν μου πρῶτιστον εἰς τῶν γραμμάτων τὸν χορὸν.

6. Σταυρός.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος πόλεως καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς πολιούχου αὐτῆς. Η, Ι, ΝΝ, ΘΘ, ΑΑΑΑ.

7. Κρεκωτόν.

Ἄνεϊ τῶν σταυρῶν νὰ τεθῶσι συλλαβὴ τοιαῦται ὅσες συνδεθμεναι ἐκάστη μετὰ τῆς προηγουμένης νὰ ἀποτελέσῃ μίαν λέξιν καὶ ἄλλην πάλιν λέξιν συνδεθμεναι μετὰ τῆς ἐπομένης. Ὄρθογραφία δὲν τηρεῖται.

8. Κρυπτογραφικόν.

- 1. Ἄργον Πίρσις.
2. Οὐράνιον σῶμα.
3. Πόλις τῆς Σεκέλιας.
4. Τεχνίτης.
5. Γενεύς.
6. Θέα.

9. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

- Α') Ὁς Σπαρτιάται ἦσαν τῆς δόξης ἔραστοι.
Β') Μήνησο νέος ὢν, ὡς ἔσει ποτὲ γέρον.
Γ') Ἐξ ὄλων τῶν περιδοκῶν προτιμῶ τὴν διάπλασιν.
Δ') Ὅτι ἂν μισθὸς ἔτιφω μὴ ποιήσῃς.

10. Φύρδην—μέγδην.

Γουρὰξέ φωνὴε σειχὲ σειάδμυ Πανότη σργάσῃ ἔ τι θά μάκη;

11. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν πορομίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων συγκειμένην, δύο μονοσυλλάβων καὶ δύο δισυλλάβων, ὧν ἡ μὲν ὄνομα οὐσιαστικόν, ἡ δὲ πρῶσις, ἡ δὲ ὄνομα κύριον, ἡ δὲ ῥῆμα.

12. Ἀκροστιχίς.

Μεγάλην τινα ἤπειρον τὸ πρῶτον φανερῶσι, ἢς χώραν πάλαι ἔνδοξον τὸ δεύτερον δηλώνει. Ὑῖδν ἀνθρώπου καὶ θεῶς τὸ τρίτον μου σημαίνει. Νῆσον μικρὰν περίφημον τὸ τέταρτον ἐμφαίνει. Τὰ πρῶτα τούτων γράμματα κατὰ σειράν ἂν θέσης, ἀρχαίον μίγαν ἦρωα εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

13. Ἑλλητισμοῦφωνον.

ο—αααα—η—εεε—ααω—ααωω—ω—ωαωω—ου—ααα—αα—σοιο.

ΛΥΣΕΙΣ

- 184. Κρόνος, ἄνος. — 185. Ρωμύλος (ρ, μύλος). — 186. Πόλις, πῖλος. — 187. Τὸ κάλλος, ὁ κάλλος. — 188. ΝΑΟΣ — 189. ΕΑΡΑ — 170. Α Μ Σ ΑΡΜΑ ΑΥΟ ΓΗΘ ΟΜΑΡ ΡΟ ΗΑΤΗΡ ΣΑΡΑ Α ΑΗΘ Β Ρ Σ 171-176. Α') Οἰκία, αἰκία, αἰτία, ἀρτία, ἀρνια, ἀνια, Ἀσία. — Β') Ἥλιος, ἥπιος, ἥπ.ον, ὄπιον, ὄριον, ἔριον, ἔριφον, ἔριφος, Σέριφος. — Γ') Νῆσος, νόσος, πόσος, πόκος, ἀκόκος, κρόκος, Κρόνος, κρόνος, κράτος. — Δ') Ἰῶμα, χώρα, ἄρα, ἀρα, ἀρα, νάμα, νῆμα, μνήμα. — 177-182. α') Ἰοκάστη β') Κάρυον γ') Κορώνη δ') Ὀρύζιον ε') Κοτύλη ς') Μαντώ. — 183. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (1, Ἰσπανία. 2, Σικίτων. 3, Αἴθινα. 4, Αἰθιόπ. 5, Ἀράβια. 6, Περσείας. 7, Λύσανδρος). — 184. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (1, Σικυών. 2, Ὀδυσσεύς. 3, Φαίθων. 4, Ὀρμος. 5, Κροίσιος. 6, Λευκάς. 7, Ἡρακλεῖος. 8, Σιδηρία). — 185. ΕΛΛΦΟΣ (1, Γύθειον. 2, Μήλος. 3, Λάμδαχος. 4, Κύφος. 5, ΠάτρΟκλος. 6, Κάσσιος). — 186. Μεθόλιανον. (Ἡ συλλαβὴ τὸν γραφομένη με δύο λ γίνεται με δύο λ τόν). — 187. Νέος ὢν ἐργάζου ἵνα γέρων ἀναπαύσασαι. — 188. Ὑποσχέσει: καὶ φίλιας τήρει, διότι ἀφιλίας πισταὶ δέον νὰ ἴσῃ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΕ COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ [Συνέχεια ἴδε σελίδα 1]

Ἄφ' οὗ ἐξήλθον τοῦ χωρίου, ἡ κυρὰ Σπύραινα Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τοῖς δῆν θάρρος. Καὶ ἡ ἀνέστυρεν ἄνευ διαταγῆς τὴν ἐπιστολήν, ἥτις ἐξεί- μική εἶνε τριγυρίστρα, ἀλλὰ ὁ τι κάμη τὸ κάμνει χεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀνδρὸς τῆς, καὶ ἐπιχει- ς τὴν ἐντέλειαν καὶ εἶνε πνεῦμα. Αὐτὰ τὰ κορίτσια τοῦ Ὀρσανοτροφείου δὲν εἶνε γιὰ τίποτε καὶ πρέπει νὰ τοὺς λῆς δέκα φορές τὴ δουλεία γιὰ νὰ τὴν καταλάβουν. Θά μου πῆς, τί τα παίρνουν οἱ ἄνθρωποι ἀφ' οὗ δὲν εἶνε γιὰ τίποτα; Αἱ, δὲν το καταλαβαίνεις ὅτι καταλαναγκάζει ὁ τιποτένιος μισθός; γιὰ νὰ μὴ πληρώνῃ κανεὶς πολλὰ, ὑποφέρει νὰ ἔχη μέσα ἔς τὸ σπῆτι του τέτοια ἀγρία. «Ὅταν δ- μωρὸς ἕνα τέτοιο κορίτσι τύχῃ νὰ βγῆ κοιλὸ καὶ προκομμένο δὲν τὰφινει κανεὶς ἔ- ται εὐκρὰ νὰ του πετάξῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του.»

«—ΜΑΡΙΑ!—ΖΑΚΗ!»

Καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκε, σικὰ ἀποισία ἐξηγουτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς; ὅτε δὲ τὴν ἀνέγνωσεν ὄλην ἰστράφῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ εἶπε: «Αὐτὸ εἶνε! καλὰ ἐγὼ το ἔλεγα. Γράφει ὅτι εἶνε πολὺ λυπημένη καὶ μετανοημένη διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀκούῃ κάποιαν κυρὰ Μαρίαν καὶ λέγει ὅτι θέλει νὰ πάγῃ πάλιν ἐκεῖ, καὶ παρακαλεῖ τὴν γιὰ. «Μωρὴ σὺ ὀνή! τριγυρίστρα! χαμένη! δὲν εἶσαι γιὰ τίποτε!» ὄλο καὶ αὐτὰ βοῶζον μέσα ἔς ταῦτά μου.

—Αἱ, Σπυρὸ μου, ἂν δὲν ἐφώναζε καὶ κανεὶς ἡ δουλεὶς θὰ ἀποκοιμῶντόυσαν ἀπάνω ἔς τὴ δουλεία.

Οἱ ἀλλοθοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἰγκαίρως τὴν νέαν των διούδυσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμμάτισημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παράκονα περὶ μὴ λήθεις φύλλων γινόμενα μετὰ καθέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ κοιλὸ ἀπὸ τῆς ἐπιπέσεως των εἰσὼν ἀπαράδεντα.

γιστης ἀταραξίας. Ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ζάκη ἤλθεν εἰς τὸ μέσον τῆς κατασηκνωσέως ἐνθα ἔκειτο ἡ μεγάλη πυρά. Ὁ πρεσβύτατος τῶν ἐξηπλωμένων Ἀθιγγάνων ἠγέρθη ὀλίγον στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος του καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ζάκην μετὰ σοβαρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας :

«Τί μας φέρνεις αὐτοῦ ;
— Ἀρχηγέ, εἶνε ἀδελφή πού την εἶχαμεν χαμένην. Εἶνε ἡ Μαριά ἡ κόρη τῆς Ζαμόρας.»

Μέγας ψιθυρὸς ἠκούσθη, πάντες οἱ Ἀθιγγανοὶ καὶ αἱ Ἀθιγγανίδες ἐσπευσαν καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Μαριάν, λέγουσαι :

«Ἡ κόρη τῆς Ζαμόρας! τῆς πεντάμορφης Ζαμόρας! πού σὰν χόρσευε θαρροῦσές πως δὲν πατεῖς τὴ γῆ! πού δὲν εἶχε δευτέρα ἴς τὸ κέντημα...»

Ἄλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὴν τίποτε πρὶν τῇ ὀμίλῃ-σῃ ὁ ἀρχηγός.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀνεκάθισε καὶ παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τῆς Μαριάς.

«Πραγματικῶς εἶπε, μετὰ τινὰς στιγμὰς, φαίνεσαι ὅτι εἶσαι τῆς φυλῆς μας. Λέγει ἄλλῃθειαν ὁ Ζάκης; Εἶσαι ἡ κόρη τῆς Ζαμόρας;

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ ΑΘΙΓΓΑΝΩΝ

— Ἐτσι μου εἶπαν, πὸς την ἔλεγαν τὴν μητέρα μου Ζαμόραν. Τὸν πατέρα μου τον ἔλεγαν Σάνδορ. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐγνώρισα τοὺς γονεῖς μου.

— Καὶ δὲν εἰσεύραις ἀπὸ πού ἦσαν;

— Ὁ πατέρας μου ἦτο ἀπὸ τὴν Οὐγγαρίαν ἡ μητέρα μου ἦτο γιτάνα ἀπὸ τὴν Ἀνδαλουσίαν τῆς Ἰσπανίας.

— Καλά. Καὶ ποῖός σ' ἀνέθρεψε;

— Ὁ Κοβάν ἦτο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μας καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸς ἀπέθανεν ἔγινεν ἀρχηγὸς ὁ Τίκκος.

— Καὶ πὸς δὲν εἶσαι μαζί του;

— Ἡ γυναῖκά του ἡ Ναφτέ, με ἑκακομεταχειρίζετο καὶ ἐφυγα καὶ ἐγώ. Μ' ἐπεριβαλψαν ἔπειτα κατὶ Χριστιανοί, μ' ἐθρεψαν καὶ με ἐπεριποιήθησαν πολὺν καιρὸν, καὶ, ἔπειτ' αὐτὰ μ' ἔβαλαν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀθιγγάνων συνωφρῶθη καὶ εἶπεν

«Στὸ Ὀρφανοτροφεῖον! ἴς τὴν φυλακὴν νὰ βάλουν τὴν ἐλευθέρην Γυρτοπούλαν; Καὶ ἀπὸ καὶ τὴν ἀδελφὴν;

— Ὅχι, μ' ἔβαλαν ἐδῶ κοντὰ εἰς ἓνα σπιτί. Τὸ πρῶτ' αὐτὸ εἶπεν νὰ μαζέψω ξύλα εἰς τὸ δάσος. Ἀλλὰ τὸ δάσος μ' ἄρεσε καὶ ἐπεριπάτησα, ἐπεριπάτησα καὶ καθὼς ἤμουν μόνῃ μου ἐτραγοῦδησα τὸ τραγοῦδι τῆς πεντάμορφης Βαλῆς. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ το ἀποτελειώσω ἐγώ; μοῦ το ἀποτελείωσεν ἡ φωνὴ τοῦ Ζάκη! Μ' ἐπῆρεν ὁ Ζάκης ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἤλθα ἐδῶ μαζί του.

— Ὁ Ζάκης σε γυρεῖται τώρα καὶ τρία χρόνια ἴς τὰ βουνὰ καὶ ἴς τοὺς κάμπους. Ἐρχεσαι μαζί μας; Ἡ Μαριά δὲν ἐδίστασεν, συλλογισθεῖσα ὅτι αἱ μὲν φιλικαὶ τῆς οἰκογένειά τὴν ἐλησμόνουσαν, τὴν κατεφρόνουσαν δὲ οἱ κύριοι τῆς. Ἐδῶ δὲ τὴν προσεκάλεσε ὁ φίλος τῆς καὶ οἰκογένεια ὁμογενῆς ἤνοιγε τὰς ἀγκάλας τῆς. . . Μετὰ προθυμίας ἐκυψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ εἶπεν

«Ὅπου θὰ πάτε σεῖς ἐρχομαι - κ' ἐγώ. Ἀρχηγέ, εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σου.

Ὁ ἀρχηγὸς ἠκλῶσε τὰς χεῖράς του ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἀνέκραξε πρὸς τοὺς περιστάτας Ἀθιγγάνους :

«Ἀκούσατε! Ἐγὼ ὁ Μιχάλης Σαμδα δεχομαι εἰς τὴν φυλὴν, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα κανεῖς δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ δυνατὰ, τὴν Μαριάν, κόρην τοῦ Σάνδορ καὶ τῆς Ζαμόρας. Ὅλοι σας νὰ βοηθῆτε καὶ νὰ ὑπερασπίσθε τὴν κόρην τῶν Ἀθιγγάνων! . . .»

Βοή μεγάλη ἠκούσθη καὶ πάντες ἐσπευσαν φιλοτιμούμενοι τίς πρῶτος νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν Γυρτοπούλαν.

Ἐπειτὰ ὁ ἀρχηγὸς εἶπε νὰ ἐτοιμασθῶσιν εἰς ἀναχώρησιν. Παρευθὺς οἱ ἴπποι ἐζεύχθησαν, αἱ σκηναὶ ἐδιπλώθησαν, αἱ πυραὶ ἐσβέσθησαν, οἱ σκύλοι ἀνεκλήθησαν ὑπὸ τῶν κυρίων των, τὰ ἔχνη τῆς κατασηκνωσέως ἐξηρανίσθησαν, καὶ ἡ φυλὴ τῶν Ἀθιγγάνων ἐξεκίνησε κορευομένη διὰ μέσου τοῦ δάσους, πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν τοῦ μέρους ὅθεν ἤλθεν ἡ Μαριά.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
κατὰ παραγγέλματα τοῦ Γαλλοῦ
καὶ Κας COLOMB.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

— Μὰ τὴν εἶδες, μικρὸς, δὲν ἔπαιρνε μὲ λόγια, δὲν ἔπαιρνε μὲ ξύλο· ἀλλὰ ὅταν τοῦ ἔλεγαν

— Τώρα νὰ σὲ πάρῃ ὁ Δράκος, νὰ σὲ σχίσῃ δυὸ ἔτῃ μέση, νὰ σὲ φάῃ, ὄχ Παναγιά μου, καὶ περνάει, Θεέ μου, φύλαγε!

Ὁ Γιάννης ἐμαζεύετο εἰς μίαν γωνίαν καὶ δὲν ἔλεγε λέξιν.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εὗρισκαν τὴν ἠσυχίαν των καὶ ὁ Γιάννης ἐγίνετο τὸ πιὸ φοβιτσαρικό παιδί τῆς χώρας. Ἐφοβεῖτο ἴς τὸν δρόμον, ἐφοβεῖτο ἴς τὸ σπιτί του, ἐφοβεῖτο καὶ τὴν σκιάν του! Ἄμα δὲ ὁ πατέρας του ἤρχιζε νὰ διηγῆται εἰς φίλους του ἱστορίας παλαιὰς διὰ Νεραΐδες καὶ στοιχεῖά, ὁ Γιάννης ἔχανε τὸ χράμα του, λιγοψυχῶσε!

Ἄπλοῖ ἄνθρωποι, δὲν ἤξευραν τί κακὸ ἔκαναν εἰς τὸ παιδί των καὶ πόσον τὸ ἔβλαπτον.

Καὶ οἱ φίλοι του τὸν ἐπειράζαν, τὸν ἐτυραννοῦσαν!

— Τοῦ τῆ φτιάνομε, Κώστα, τί λές;

— Γιατί ὄχι; θὰ γελάσωμε, καίμινε Μιχάλη!

Καὶ ἀμέσως τὸ ἴδιον βράδυ ἀποφασίζουσιν νὰ τυλιχθῇ εἰς ἓνα σεγτόνι ὁ Μιχάλης καὶ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Γιάννην ὡς Νεραΐδα καὶ ὁ Κώστας κρυμμένος νὰ τοῦ ρίπτῃ πετραδάκια!

Ἦτο ζῆστη καὶ χθὲς καὶ προχθὲς καὶ τὴν ἡμέραν δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πηγαίνουν ἴς τὴν πηγὴν διὰ νερό. Δι' αὐτό, τὸ βράδυ ἄμα ἐνύκτωνε, ὁ ὑποδηματοποιὸς Σμυριδῆς ἔπερνε μίαν στάμαν, ὁ Γιάννης ἄλλη καὶ ἔφερναν τὸ νερό ἴς τὸ σπιτί διὰ νὰ τοὺς δροσίσι, ὄλην τὴν ἄλλην ἡμέραν. Τὴν πρῶτην βραδυὰ ὁ Μιχάλης καὶ ὁ Κώστας δὲν ἐπῆραν εἰδησιν τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς· ἀλλὰ τὴν ἄλλην ὁ Μιχάλης ἦτον κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ ἓνα βράχον καὶ ὁ Κώστας ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον ὁ ὁποῖος ἐφράζε τὸ βεῦμα.

Τὸ νερὸ ἔτρεχε τραγουδιστὰ ἀνάμεσα εἰς τὰς λευκὰς πέτρας καὶ τὰ καταπράσινα χορταράκια καὶ ὑψηλὰ εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, ἀνάμεσα εἰς τὰ διαμαντένια ἀστέρια ἐκυλοῦσε τὰ ἀσημένια νερά του ὁ Γαλαξίας.

Ἐδῶ ἐγεννήθη ὁ Γιάννης Σμυριδῆς καὶ ὁ πατέρας του, ὁ ὑποδηματοποιός, καὶ ἡ μητέρα του, ἡ Ξενοδουλεύτρα, τὸν ἀγέθρεψαν μὲ τὸν φόβον καὶ μὲ τὴν τρομάραν.

Ὁ Γιάννης δὲν ἦτο καλὸ παιδί, ὅτε ἦτο

— Ἄχ πατέρα, ἂν βγῆ καμμιά Νεραΐδα,

ὅπως ἔλεγες προχθές τοῦ μάστρ- Νικόλα πῶς σουτυχε ὅταν ἦσουν νέος;

— Μὴ μιλάς! μὴ μιλάς, παιδί μου, μὴ τύχη καὶ χάσης τὴ 'μιλία σου. Καὶ ὁ πατέρας ὠμίλει σοβαρευόμενος διότι ἐπίστευε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ!

Δὲν εἶχαν κάμη δέκα βήματα ὅτε ὁ Μιχάλης ἐτινάχθη διὰ μιᾶς ἀπὸ τὴν κρύπτην του, καὶ εὐκίνητος ὅπως ἦτο ἐστάθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, τὴν ἰδίαν στιγμὴν καὶ ἓνα πετραδάκι ἔπεσε πλησίον των. Τὰ σταμνία ἔπεσαν κάτω, ἔγιναν θρύμματα καὶ πατὴρ καὶ υἱὸς ἔφυγον τρέχοντες.

Ὁ Μιχάλης πηδῶν καὶ ἀποκρυπτόμενος τοὺς κατεδίωκε καὶ τὰ πετραδάκια τὰ ἅποια τοὺς ἔρριπτεν ὁ Κώστας δὲν τοὺς ἄφινον ἡσυχούς!

Ὁ Μιχάλης καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν του ἐξηκολούθει μόλις κρατῶν τὸν γέλωτα νὰ τοὺς καταδιώκῃ καὶ ὅταν ἔφθασε τόσον πλησίον, ὥστε νὰ τοὺς ἐγγίσῃ, ὁ πατὴρ ἐσταυροκοπήθη, ἐσταυροκοπήθη καὶ ὁ Γιάννης, ἀφοῦ τοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ φοβῆται, καὶ ἐξόρμισαν τὸ κακὸν πνεῦμα. Ὁ Μιχάλης τότε ἐστάθη καί, ὅταν ἐστρεφῆν διὰ νὰ φύγουν, ἐκρύφθη εἰς τὴν σχισμὴν τοῦ βράχου.

— Ἄχ! τὴν εἶδες, πατέρα;

— Σῶπα τώρα, πάμε...

— Ἦταν Νεραΐδα, πατέρα;

— Ναί! ναί! πάμε...

Τὴν ἐπαύριον ἐπροτίμησαν τὴν ζέστην καὶ τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νυκτός. Ὁ Γιάννης ἦτον κατακίτρινος, ἐκόπη τὸ αἷμα του καὶ τοῦ ἔκαμαν ἓνα σωρὸν ἰατρικὰ διὰ νὰ τὸν θεραπεύσουν.

Ἐπέρασαν ἡμέραι πολλαί, καὶ ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἐλησημονήθη ὁ Μιχάλης καὶ ὁ Κώστας διηγήθησαν εἰς ἄλλους φίλους τὸ ἀνδραγαθήμα των. Αὐτοὶ τὸ εἶπαν εἰς ἄλλους καὶ ἔφθασε καὶ εἰς τὰ ὄτα τοῦ Γιάννη.

— Ἄ μπᾶ, ἀδύνατον, ἔλεγεν αὐτός, καὶ ἔπειτα πῶς ἐχάθηκε!

Ἄλλ' ὁ Γιάννης εἶχε καὶ ἓνα καλὸν φίλον ὁ ἵδιος ἐζήτησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεφοβηθῇ καὶ τοῦ ἐπρότεινε μίαν βραδυὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειάν.

Ὁ Γιάννης δὲν ἐπέιθετο, καὶ ὁ φίλος του ὁ Ἀντώνης Σύρης ἀπετάθη πρὸς τὸν πατέρα. Τὰ ἐσυμφώνησαν καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐπῆραν τὰ σταμνία των καὶ ἀνεχώρησαν.

Ὁ Ἀντώνης ἐπαίξε καλὸ παιγνίδι εἰς τὸν Κώστα καὶ τὸν Μιχάλη τοῖς εἶπεν ὅτι ὁ Γιάννης θὰ πάῃ γιὰ νερό καὶ νὰ πάνε κ' ἐκεῖνοι.

Μὰ τί τὰ θέλεις, ἡ τύχη δὲν εἶνε πάντοτε εὐνοϊκή! ἄμα ἐφάνη ὁ Μιχάλης μὲ τὰ ἔσπρα του καὶ ἔκαμε νὰ πηδήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν βράχον πατεῖ τὴν ἄκραν τοῦ σινδονίου καὶ πίπτει. Ἐκτύπησεν, ἐφώναξεν, ἐπροδόθη. Ὁ Γιάννης ἐγέλα, καὶ ἔκλαιε ἀπὸ φόβον καὶ ἀπὸ χαράν, ὁ πατέρας τρέχει, ἀρπάζει τὸν Μιχάλην, τὸν ξεσκεπάζει καὶ τὸν φέρει εἰς τὸν Γιάννην διὰ νὰ καμαρώσῃ τὸν φίλον του.

Ὁ Κώστας ἔφυγεν ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐσώθη ἀπὸ τὸ δίκαιον ξυλοκόπημα τὸ ὅποιον ἠσθάνθησαν τὰ πλευρὰ τοῦ Μιχάλη.

Ὁ Γιάννης ἐτρίβε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ δὲν ἐπίστευεν ἄλλ' ἄμα ἐξημέρωσε καὶ τὸ φῶς ἐδίωξεν ὅλους τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους προκαλεῖ τὸ μυστηριώδες σκότος τῆς νυκτός, ἐπέστη πλέον, καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἤρμεσε νὰ τὸν ξεφοβίσῃ, νὰ τὸν καταστήσῃ γενναῖον καὶ θαρραλέον.

— Ἄμ' ἔτσι θᾶν' οἱ δράκοι, καὶ τὰ στοιχειά, ὅσῃν τὴν Νεραΐδα, τὸν Μιχάλη!

Καὶ τότε ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ θάρρους εἰς τὸ ὅποιον ἀνῆλθεν ὁ Γιάννης, βλέπει τὰ φοβιτσιάρικα καὶ τὰ εὐπίστα παιδάκια καὶ τοῖς ὀδηγεῖται ὅτι τὴν εἶδε τὴν Νεραΐδα, κατασπρην μὲ χυτὰ μαλλιά εἰς τὸν ὄμιον τῆς, νὰ πηδᾷ ἀπὸ βραχάκι εἰς βραχάκι καὶ νὰ τοῦ κάμῃ μάγια ἄλλ' ἔκαμε τὸν σταυρὸ του καὶ καλὰ τοῦ τὸν ἔκαμε, διότι ἀμέσως ἔφυγε!

Ἄλλ' ἓνας πῖο ἐξυπνος ἀπὸ τὴν μικρὰν ὀμήγυριν εἶπε:

— Μὰ ἐγὼ ποῦ μέσα 'στὸ σταυλό μας εἶδα ἓνα πρᾶγμα μὲ τόσες δυὸ φωτιές γιὰ μάτια καὶ ἔκανε προῦ! προῦ! προῦ!...

Ὁ Γιάννης ἐξεθαρρύνθη ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του δὲν εἶνε ἠναγκασμένοι πλέον νὰ τὸν φοβίζουν διὰ νὰ τοὺς ὑπακούῃ, διότι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλος ὥστε νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον!

ΦΑΚ

Η ΛΙΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ ἡμέρα τῆς Λιλικας δὲν ἀρχίζει εὐχάριστα. Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ πλυθῇ καὶ νὰ κτενισθῇ, καὶ ἡ Λιλικα, ἡ ὁποία διόλου δὲν εἶνε φιλάρισκος, μὰ ὅλων διόλου, εὐρίσκει πολὺ δυσάρεστον καὶ ἀνωφελεῖ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν.

Ἡ θεὰ τοῦ κτενίου καὶ τοῦ σπόγγου τὴν κάμνει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Καὶ ὅμως πρέπει κάθε πρωτὶ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὰ πρᾶγματα αὐτά.

Χωρὶς αὐτὰ ἡ κόμη τῆς θὰ ἦτον ἐμπλεγμένη καὶ τὸ πρόσωπον ἀκάθαρτον, ὥστε κανεὶς, οὐδ' ἡ μητέρα ἀκόμη δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἐπειδὴ ἡ Λιλικα κλαίει καὶ φωνάζει ὅτε τὴν πλύνουν καὶ τὴν κτενίζουν, ἡ ἐργασία διαρκεῖ πολὺ περισσότερο, παρ' ὅσον θὰ διήρκει ἂν ἔμενον ἡσυχος. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι ὅταν αὐτὴ τραβιέται, ὁσάκις τὴν κτενίζει ἡ μητέρα τῆς, πονεῖ παρὰ πολὺ.

Ἐν τούτοις νὰ ποῦ ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἡ μαμμὰ τὴν φέρει τώρα εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι εἶνε ἓνα μεγάλο φλυτζάνι γάλα.

Αὐτὸ εἶνε ὠραῖον! Ἄ! ἡ Λιλικα τὸ ξεύρει πολὺ καλὰ αὐτὸ.

Ἐνῶ ἡ μητέρα τῆς δίδει τὸ γάλα, τὸ γατάκι μιμαουλίζει: «Μιάου! Μιάου!» τὸ ὅποιον σημαίνει: «Πῶς θέλω νὰ δοκιμάσω αὐτὸ τὸ γάλα!»

Ἡ Λιλικα ἐνόησε! Θέλει νὰ δώσῃ τὸ ἡμισυ εἰς τὸ γατάκι, διότι δὲν θέλει νὰ πεινᾷ.

Ἡ μητέρα τῆς Λιλικας ἔδωσε γάλα εἰς τὸ γατάκι καὶ ἡ Λιλικα εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη διότι δὲν τρώγει μόνη τῆς.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ

— Νὰ ἓνα πρᾶγμα ποῦ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ χελιδὼν εἰς τὸν αἰετὸν.

— Καὶ ποῖον;

— Διατί νὰ καταδιώκῃς τὰ πρόβατα καὶ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα εἶνε ζῶα ἀβλαβῆ, καὶ δὲν κυνηγᾷς τοὺς γάτους, τὰ κατηραμένα αὐτὰ τετράποδα;

Ὁ αἰετὸς ἀπήντησεν:

— Ἐνας σκώληξ μοῦ ἔλεγε σήμερον τὸ πρωτὶ: «Διατί λοιπὸν δὲν καταβροχθίζεις τὰς χελιδόνας, αἱ ὁποῖαι μᾶς τρώγουν ἀδίκως;»

— Ποῦ εἶνε ὁ σκώληξ αὐτός, ὁ ὁποῖος σᾶς ὠμίλησε ἔτσι δι' ἡμᾶς;

— Ἐλα, σκώληξ, φίλε μου, εἶπεν ὁ αἰετὸς.

Ὁ σκώληξ ἐπλησίασεν. Ἡ χελιδὼν ἐπέταξε κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν κατεβρόχθισε.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε μὲ ὕλην τὴν ἀπάθειαν τὰ παραπὸνά τῆς, ἀλλ' ὁ μῦθος δὲν μᾶς λέγει

ἂν εἰσηκούσθη, διότι οἱ γάτοι δὲν παραπονούνται κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν πτηνῶν.

ΣΠΑΡΚ

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

Νύχτα γλυκειά· τὸ πέλαγος σπαινεῖ,
"Ὅλα τ' ἀστέρια λάμπουνε ἕψηλά
Καὶ καθενὸς ἀκτίνα ἀργυρωμένη
Τὰ βότσαλα τῆς θάλασσας φιλά·
Μιὰ βάρκα 'ς τ' ἀκρογᾶλι περιμένει
Καὶ μὲ τὰ φύκια παίζει σιγαλά.
Νύχτα γλυκειά· τὸ πέλαγος σπαινεῖ,
"Ὅλα τ' ἀστέρια λάμπουνε ἕψηλά.

Μονάχα πέρα τὸ νησὶ φωτίζει
Λαμπρὸ τὸ πυροφάνι τοῦ ψαρά,
Τῆς κόκκινες ἀκτίνες του σκορπίζει
Καὶ κοκκινίζουν γύρω τὰ νερά·
Κι' αὐτὸς τὸ τραγουδάει του ἀρχίζει
Κι' ἀντιλαλεῖ τὰ λόγια του ἡ ξηρά.
Ἄχ! τι γλυκὰ τοὺς βράχους τῆς φωτίζει
Λαμπρὸ τὸ πυροφάνι τοῦ ψαρά.

ΝΙΚΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

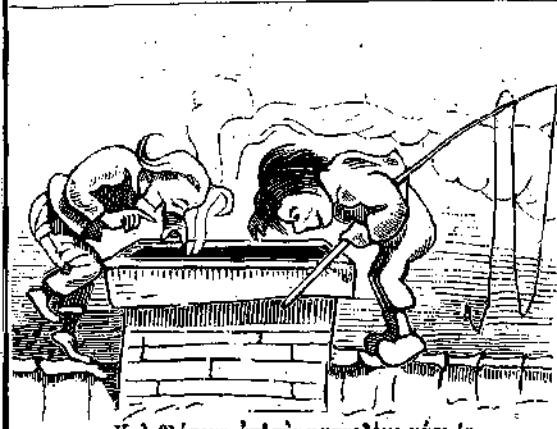
ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΚΕΣ

[Συνέχεια · ίδε σελ. 8]

ΟΙ ΚΑΡΕΠΤΑΙ

« Έθρῆνσι τὰ δύστυχα πουλιὰ της. »

« Καὶ βλέπουν ἀπ' τὴν καπνοδόχο κάτω ! »

« Νά ! φῆγονται »

Ἄφροσ πολὺ λυπήθηκεν ἡ χήρα
κ' ἐθρήνησε τὰ δύστυχα πουλιὰ της,
ἀφοῦ τῆς τῶγραφε κι' αὐτὸ ἡ μοῖρα,
ἐσκέφθηκε νὰ δῆ γιὰ τὴν κοιλιὰ της.

— « Πολὺ μεγάλη, ἀλήθεια, δυστυχία
νὰ δῶ γιὰ μιὰ στιγμὴν νεκρωμένα
αὐτὰ ποῦ τρέχανε ὅλο ὕγεια
ἔς τὸν κῆπο, ἔς τὴν αὐλὴν σιμὰ ἔς ἐμένα ! »

Ἄχ ἕνας μόνος τῆ ζωῆ μᾶς δίνει
καὶ τὴ δική τους πῶς νὰ τοὺς φουξῶ ; ...
Ἦτανε κρέμα τὸ κακὸ νὰ γίνῃ. . .
Μὰ τώρα, τί νὰ κάνω, θὰ τὰ ψῆσω.

Καὶ σκέπτεται αὐτὰ ἡ Εὐσταράκη,
κι' ἀκίνητο κοιτάζει τὴν κλαμμένην
τὸ ἄσπρο τῆς καὶ μαλλιαρὸ σκυλάκι
σὰν πρῶτα πεταχτὸ δὲν μπαينوβγαίνει.

Γιατὶ πολὺ λυπήθηκε, κι' ὁ Λέων
γιὰ τὸ κακὸ ποῦ βρῆκε τὴν κυρά του.
Μὰ κάτι ποῦ μαντεύει, εἶνε πλέον
ποῦ πῆρε, ὅπως διόλου τὴ χαρά του !

Κι' ἀποφασίζ' ἡ χήρα νὰ τῆς ψῆσῃ,
τῆς ἀραδιάζει ἔς τὴ φωτιά μὲ χάρι ! . . .
τῆς ἔρχεται καὶ πάλι νὰ δακρύσῃ
τῆς κότες κρέμα καὶ τὸ πετεινάρι !

Ὁ Παῦλος κι' ὁ Μικὲς στιγμὴν δὲν χάνουν,
ἔς τὴν στέγη σκαρφαλώνουσι σὰν γάτοι,
ἔς τὸ χέρι ἀγκύστρι καὶ καλάμι βάνουν
καὶ βλέπουν ἀπ' τὴν καπνοδόχο κάτω.

Ἡ κότες δίχως πόδια καὶ κεφάλι
κατὰ σειρὰν ἐπάνω ἔς τὸ τηγάνι
νά ! φῆγονται μὲ μυρωδιὰ μεγάλη,
καὶ τέτοιο μάτι ὁ καθένας κάνει !

Τί τύχη ! Ἰσα-ἴσα αὐτὴ τὴν ὥρα
πηγαίν' ἡ χήρα κάτω ἔς τὸ κελάρι
γιὰ τὸ φαγὶ τῆς βούτυρο νὰ πάρῃ,
κι' ἔτσι τοὺς δίνει εὐκαιρία τώρα.

Τῆς κότες μιὰ καὶ μιὰ τῆς ἀναιδάζουν
μὲ τὸ ἀγκύστρι κοῦφεραν μαζί τους
ἔς τὸ θαῦμα χάσκει τὸ σκυλί, καὶ κρᾶζουν,
πῆδου αὐτοί, γελοῦνε μεταξύ τους.

Τῆς παίρνουν, καταβαίνουν ἀπ' τὴν στέγη,
καὶ τώρα μόνον τὸ σκυλί γαυγίζει.
« Ἐμπρός ! » ὁ Παῦλος ἔς τὸν Μιχάλη λέγει,
κι' ἡ μυρωδιὰ γλυκὰ τοὺς γαργαλίζει.

Ὁ Λέων, τὸ σκυλάκι, ἐκεῖ στέκει
γυρίζει ἡ Ἀνδρῆκου καὶ τί βλέπει !
Θαρρεῖς πῶς τὴν κτυπᾷ ἄστροπελέκι !
« Ἄχ, Λέων ! » κρᾶζει, « τώρα τί σοῦ πρέπει ; »

Ἐκόρωσε, ἐγένηκε καμίνι,
ἀρπάζει μὲ μανία τὴν κουτάλα,
τὸν δέρνει νὰ καὶ τούτη νὰ κ' ἐκείνη !
κι' ὁ Λέων χύνει δάκρυα μεγάλα !

Χωρὶς αὐτὸς ὁ ἄμοιρος νὰ φταίῃ
πιτρὸν φαρμάκι ἀπ' τὴν κυρά του πίνει.
Καὶ κλαίει τὸ σκυλάκι, κλαίει, κλαίει,
τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων νὰ ξεπλύνῃ.

Ὁ Παῦλος κι' ὁ Μικὲς, ὡσὰν ἀγρίμια
κρυμμένοι ἔς τὴν φραγὴν τοῦ κῆρ Κουμπάρη,
ἀρχίζουν νὰ μοιράζουσι τὰ κλεψίμια
καθένας θέλει πῶς πολὺ νὰ πάρῃ.

« Θαρρεῖς πῶς τὴν κτυπᾷ ἄστροπελέκι ! »

« Ἐμπρός ! ὁ Παῦλος ἔς τὸν Μιχάλη λέγει. »

« Ξαπλώνονται σὰν τύμπανα ἔς τὸ χῶμα »

Καὶ τρῶνε καὶ οἱ δύο σὰν λυσσασμένοι,
ξαπλώνονται σὰν τύμπανα ἔς τὸ χῶμα
κι' ἀπὸ τῆς κότες ἕνα πόδι μένει
ἀπ' ἔξω ἀπ' τοῦ καθενὸς τὸ στόμα.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΦΑΚ
[Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Busch]

Μιά μέρα ένα μικρό κορίτσι μου έλεγε:

«Έκαμα εξετάσεις. Πάω τώρα να πετάξω τα βιβλία μου και να ήσυχάσω.

— «Α μπράβο, κοριτσάκι μου!» τής είπα. «Πήγαινε να τα πετάξεις και να ήσυχάσης. Τι σου χρησιμεύουν τάχα τώρα;... Μήπως αγοράζουμε τα βιβλία και μαθαίνουμε τα γράμματα γι' άλλο τίποτα, παρά για να δώσουμε εξετάσεις;... Αφού μας άκουσε μία στιγμή ή κυρία Έπιτροπή, άφ' ου πήραμε στρογγυλό τὸ άριστά μας, άφ' ου μάς φίλησαν οι γονείς μας, τί τα θέλουμε πειά;... Οι κόποι μας και τὰ έξοδά μας επληρώθησαν με τὸ παραπάνω. Πήγαινε γρήγορα να τα πετάξεις!»

Ήταν έξυπνο κοριτσάκι και το κατάλαβε άμέσως πώς την περιπαίξα. Μά σαν δέν μπορούσε να καταλάβη τί κακό τάχα βρήκα στους λόγους της για να της άποκριθώ έτσι, ζάθηκε στη μέση τής σκάλας καθώς ανέβαινε στην καμαρούλα της «να πετάξω τὰ βιβλία», γύρισε πίσω και με κούτταξε με ένα βλέμμα γεμάτο άπορία.

Ένα παρόμοιο συμπαθητικό βλέμμα, καθαρό, διψασμένο γι' αλήθεια, μου φαίνεται αυτή τή στιγμή πώς έχουν γυρισμένο άπάνω μου όλοι σχεδόν οι μικροί άναγνώσται τής Διαπλάσεως. Γιατί πόσες φορές και αυτοί, άφ' ου έδωκαν εξετάσεις— τής καλλίτερες πάντα, είμαι βέβαιος— δέν επέταξαν σέ καμμιάν άκρη τὰ βιβλία τους να ήσυχάσουν για πολόν καιρό, και πόσοι άπ' αυτούς δέν έχουν τή σταθερή ιδέα πώς μαθαίνουν τὰ γράμματα μονάχα για να δώσουν εξετάσεις, χωρίς να μπορούν, σαν τὸ μικρό εκείνο κορίτσι, να βρούν και άλλο μεγαλύτερο προορισμό του βιβλίου και τής σπουδής! Γι' αυτό τήν άπάντησι ή καλλίτερα τήν εξήγησι που έδωκα τότες ιδιαιτέρως στο κοριτσάκι, δέν νομίζω περιττό να την κάμω δημοσίως και σέ σας.

Γιατί μαθαίνουμε γράμματα;

— Εμπρός, έλάτε να σκεφθούμε μαζί.

«Ας υποθέσωμε για μιá στιγμή πώς μελετάτε στην Κοσμογραφία σας τὸ μάθημα περι Φάσεων τής Σελήνης. Είχατε προσέξει καλά στην παράδοσι, έμελετήσατε με τήν καρδιά σας, με όλο σας τὸ ζήλο και έκαταλάβατε λαμπρά πώς γυρίζει ή Σελήνη γύρω-γύρω στη Γή και γιατί μάς δείχνει φωτισμένο πότε ένα κομμάτι, πότε τὸ μισό και πότε όλο της τὸ πρόσωπο. Η άπορία που θά σας γεννήθηκε

βέβαια χίλιες φορές για τὰς φάσεις σας έλύθηκε δια μιáς και αισθάνεσθε ζωηρή χαρά και ικανοποίησι. Δέν είν' έτσι;... Πηγαίνετε τὸ άλλο πρωί στο Σχολείο και άκριβῶς στο μάθημα τής Κοσμογραφίας βγαίνει ὁ κληρός σας. «Α, να σας ιδώ! Με τί προθυμία θά πῆτε στο δάσκαλο τὸ μάθημα και πώς θ' άρπάξετε—πολύ δικηο βέβαια— τὸν καλὸ βαθμό! Μά... κρίμα στην τόση χαρά σας! Απὸ τή γρηγοράδα σας έκαμάτε στην άρχή ένα λάθος και επεισιμώσατε. Τὸ πείσμα σας έκαμε να τα χάσετε. Ὁ Δάσκαλος σας διώρωσε σέ πράγμα που το ξέρατε. Αυτό έμεγάλωσε πολὺ περισσότερο τήν ταραχή σας. Οι συμμαθηταί σας, οι αντίζηλοί σας γελοῦν σεις μπερδεύεσθε, θυμόνετε... Επὶ τέλους μπράβο σας! έκατορώσατε να τὰ χάσετε σέ τέτοιο βαθμό, που να μή μπορείτε να πῆτε οὔτε λέξι άπό μάθημα που τὸ ζεύρετε στην έντέλεια... Ὁ καυμένος ὁ δάσκαλος τί να κάμη; άπ' αυτή τήν ώρα θά σας κρίνει—κατεβάξει τήν πέννα άπ' τὸ αὐτί και χούρτσ... σας γράφει στον κατάλογο ένα μεγάλο και όλοστρογγυλο μηδενικό!

«Ας υποθέσωμε ακόμα πώς άλλη φορά σ' ένα άλλο μέρος τής Κοσμογραφίας, στο περι Εκλείψεων π. χ. που είνε πειὸ δύσκολο νυστάζετε και δέν έχετε όρεξι να μελετήσετε. Τὸ περνάτε μιá φορά χωρίς να καταλάβετε τίποτα. Μόλις άποστηθίζετε μιá δυὸ φράσεις σαν παπαγάλος και άποκοιμάσθε άπάνω στο βιβλίο... Τὸ άλλο πρωί πηγαίνετε στο Σχολείο χωρίς να ζεύρετε τί σας γίνεται, και ὡ συμφορά! και σήμερα βγαίνει πάλι ὁ κληρός σας. Η τύχη σας κατατρέχει βέβαια δέν θά πῆτε οὔτε γρύ. Μά... τί συμβαίνει λοιπόν; Τὸ θάρρος άπό τῶνα μέρος που σας δίνουν ή λίγες φράσεις στην άρχή που ζεύρετε άπέξω ὡ συμμαθητής σας άπό τάλλο που σας ψιθυρίζει άπό φιλία τής έπιλοιπες, και ὁ δάσκαλος που δέν πολυπροσέχει σήμερα, κάνουν ὡστε να πῆτε τὸ μάθημα λαμπρά, σχεδόν άριστα. Ὁ δάσκαλος— που να ξέρη ὁ καυμένος πώς άπατήθηκε—κατεβάξει τήν πέννα άπό τ' αὐτί και χούρτσ... σας γράφει στον κατάλογο ένα μεγάλο έπτά.

Νά μου πῆτε τώρα μεταξύ μας μά ειλικρινά: Σε ποιάν άπό τής δυὸ αυτές περιστάσεις θά ἦσθε πειὸ ικανοποιημένοι, πειὸ εύχαριστημένοι με τὸν εαυτό σας; Στην πρώτη, που κάτι έμάθατε, άν και έκαμάτε κακή φιγούρα σὸ δάσκαλο, ή σὴ δεύτερη

που έκαμάτε καλή, άν και δέν έμάθατε τίποτα;...

«Άλλοι θ' άποκριθούν, στην πρώτη, άλλοι, στη δεύτερη. Με τούς πρώτους είμαι και εγὼ συμφωνος, γιατί βλέπω πώς ζέρουν και έννοούν τὸ αληθινό τους συμφέρο, τήν πραγματική τους ώφέλεια. Με τούς δεύτερους όμως, τί να σας πῶ! δέν μπορώ διόλου, μά διόλου να συμφωνήσω. Αυτοί φαίνεται πώς δέν ζεύρουν γιατί μαθαίνουμε γράμματα και σαν τὸ κοριτσάκι εκείνο, που σας έλεγα στην άρχή, είνε έτοιμοι άφ' ου δώσουν εξετάσεις, να πετάξουν για πάντα τὰ βιβλία τους.

«Όχι, παιδιά μου, όχι! Δέν μελετοῦμε για να δώσουμε εξετάσεις, παρά για να μάθουμε γράμματα. Τὰ γράμματα αυτά είνε που θά μας κάνουν ανθρώπους, και όχι ὁ βαθμός που θά πάρουμε στας εξετάσεις. Ὅσοι έκατόρωσαν να πάρουν ψευτικούς βαθμούς, χωρίς να ζέρουν τίποτα, αυτοί είνε μηδενικά εν ὡ και βαθμὸ μεγάλο άν δέν πάρης—όπως δά πολλοί μεγάλοι άνθρωποι— φτάνει να ξέρης γράμματα για να ἦσαι κάτι τι. Τὸ παράδεχεσθε;

Τὰ βραβεία, αἱ έπαινια, αἱ βαθμοί δέν είνε παρά δολώματα να μελετοῦν τὰ παιδιά μά τὰ έξυπνα παιδιά, όσα μπορούν λιγάκι να σκεφθούν, και δέν είνε όλος διόλου νήπια δέν έχουν χρεία άπό δολώματα. δόλωμα άρκετὸ τούς είνε αυτά τὰ ίδια γράμματα. Η πειὸ εύγενής, ή πειὸ μεγάλη, ή πειὸ θεία έπιθυμία του ανθρώπου, είνε ή έπιθυμία να μάθη, ὁ πόθος του εἰδέναι που έλεγαν οι παλαιοί μας και οὔτε εύρέθηκε ακόμα στον κόσμο καλλίτερη πνευματική εύχαριστήσι άπό τήν ικανοποίησι τής έπιθυμίας αυτής. Τὰ γράμματα μονάχα έχουν τήν δύναμι να μάς τη θεραπεύουν. Αυτά μάς μορφόνουν, μάς καλλιτερεύουν: αυτά μάς δίνουν ὡτε τὸ άνήσυχο πνεῦμά μας γυρεύει αἰώνια: αυτά σαβουρόνουν τὸ μυαλό μας, για να μή παραδέρνη σαν βάρκα έλαφρή στο πέλαγο τής ζωής... Έχουμε ανάγκη φυσική να μάθουμε, και γι' αυτό μαθαίνουμε γράμματα. Άλλοίμονο σέ καίνον που δέν αισθάνθηκε ακόμα αυτή τήν ανάγκη και μελετᾷ μονάχα για ένα βαθμὸ και εν άπολυτήριο!...

Τὸ ζεύρω πώς δέν είνε αἱ εξετάσεις όλος διόλου μάταιη και περιττή έπίδειξι... Τὸ ζεύρω πώς για τήν κοινωνική ζωή έχουμε ανάγκη και άπό τή βράβευσι και άπό τὸ βαθμὸ και άπό τὸ δίπλωμα. Αυτά, σαν έχουμε χρεία, θά μάς δώσουν θέσι και κομμάτι ψωμί. Μά με τί καρδιά, πῆτε μου, θά τὸ τρώμε, σαν θά

έχουμε μέσα μας τήν ιδέα πώς πραγματικῶς δέν το αξίζουμε, γιατί δέν έμάθαμε τίποτα;

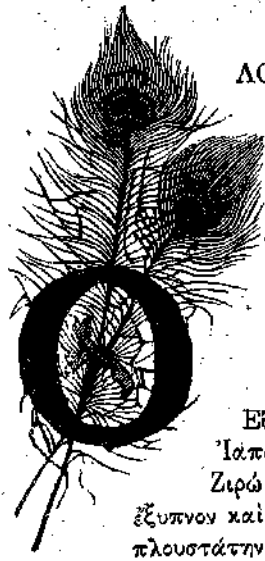
«Αν ἦμουν δάσκαλος δέν θά έπαυα να λέγω στα παιδιά νύχτα-μέρα: Τὸν καιρό που μελετάτε, μή συλλογίζεσθε οὔτε τὸ σχολείο, οὔτε μένα, οὔτε τὸ βαθμὸ, οὔτε τὰς εξετάσεις. Συλλογίζεσθε μονάχα τὸ μάθημά σας, να το μάθετε, να το καταλάβετε καλά, και μή σας μέλη! Τὰ άλλα θά έλθουν μονάχα τους και μάλιστα θά έλθουν και κάτι περισσότερα μαζί τους, που δέν θά έρχονταν αν μελετοῦσατε μονάχα για να δώσετε εξετάσεις... δηλαδή θά μορφωθῆτε, θά φωτισθῆτε, θά γίνετε άνθρωποι και ίσως θά δοξασθῆτε. Τὰ βιβλία θά σας χρησιμεύσουν ες όλη σας τή ζωή, και όχι μόνον που δέν θά τα πετάτε, άφ' ου κάμετε εξετάσεις, για να ήσυχάσετε, παρά θά έχετε και τήν έννοια να αγοράζετε καινούργια, ως που να γεράσετε. Γιατί τότε ή σπουδὴ θά σας φαίνεται γλυκειά, άγαπητή εν ὡ αν θά την κάνετε για συμφέρο και φιγούρα, θά σας είνε μαρτύρις άπαράδειγματίστο.

Και τὸ καλλίτερο πειὸ είνε, νομίζετε; Είνε που σαν θά μελετάτε με άγάπη για τὰ γράμματα, για τὸ φῶς, εν ὡ θά ζέρετε για τον εαυτό σας, θά έχετε πάντα και τὸ θάρρος να δώσετε ὡποτε σας πούν εξετάσεις αληθινές, αὐστηρές εν ὡ απεναντίας κανέναν άπό εκείνους που μελέτησαν κλεφτά, άρπαχτά, κατεργαρίσια ή παπαγαλιτικά, έτσι μονάχα για τὰ μάτια του κόσμου, για τήν ανάγκη που είχαν να δώσουν εξετάσεις και όχι για τήν ανάγκη που αισθάνονται να μάθουν— κανέναν λέγω άπό αυτούς, έστω και αν κατόρωσε να πάρη καλὸ βαθμὸ, δέν έμάθε τίποτα, δέν έμορφώθηκε καθόλου.

Μπα! και μήπως περιμένετε να τους μάθετε τώρα άπό μένα; Είμαι βέβαιος πώς θά γνωρίζετε και αἰς πολλούς που εν ὡ πῆραν λαμπρά άπολυτήρια και δίπλωματα, έπέρασαν άπό τόση σπουδὴ άβρόχους ποσί, χωρίς να καταλάβουν τίποτα, χωρίς να μορφωθούν, χωρίς ν' ανθρωπισθούν, και έμειναν αληθινά ξύλα άπελέκητα—για να μην πῶ χειρότερο—όπως ἦταν και πριν άρχίσουν τὸ άλφαθητάρι.

Είνε πειά ανάγκη να σας εξηγήσω γιατί; Γιατί, παιδιά μου, ες όλο τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν των αυτοί οι άνόητοι ελθμονόυσαν πώς οι άνθρωποι μαθαίνουν γράμματα ΠΡΩΤΑ για να μάθουν και ΓΥΣΤΕΡΑ για να δώσουν εξετάσεις.

Ο ΖΙΡΩ

ΛΟΙ οί μικροί μου φίλοι θα με ακολουθήσωσι σήμερον εις μακρινόν, πολύ μακρινόν ταξίδι. Είμεθα δια την Ιαπωνίαν.

Έχρμεν να ιδώμεν νέα πράγματα, να γνωρίσωμεν άλλους ανθρώπους, άλλα ήθη, και άλλα έθιμα.

* * *

Εις την πρωτεύουσαν της Ιαπωνίας, την Υεδώ, ζή ο Ζιρώ, παιδάκι δέκα έτων, πολύ έξυπνον και πολύ καλόν. Εφόρει άπλουστάτην εύρειν έσθήτα εκ μετά-

ξης με πλατείας χειρίδας, φθάνουσαν όλίγον κατωτέρω των γονάτων του και έσφιγμένην εις την μέσσην με ζώνην πολυτελή. Αντί βραχείας κόμης, έτρεφε μακράν και στυλπηνήν μελανήν πλεξίδα.

— Και τί; αγόρι είν αυτό ή κορίτσι; θα μου είπητε όλοι άφου ούτε σακκάκι φορεί, ούτε παντελόνι, ούτε καπέλλο!

— Απατάσθε όμως είνε αγόρι, αλλά Ιαπωνόπαις, από τον τόπον δηλαδή τον όποιον επωνόμασαν Παράδεισον των Παιδών.

Και ο Ζιρώ ήτο υπερήφανος διότι εγεννήθη Ιάπων, πράγμα τό όποιον δεικνύει τά καλά του αισθήματα, διότι πäs τις πρέπει να υπερηφανεύηται δια την πατρίδα του, άλλ' όμως αυτός και οι συμπατριώται του υπερβαίνουσιν όλίγον τά θρια της υπερηφανείας, διότι νομίζουσι ότι κατάγονται από Θεούς.

Ο πατήρ του Ζιρώ ήτο ανώτερος αξιωματικός του Μικάδου, του αυτοκράτορος δηλ. της Ιαπωνίας. Δι' αυτό ο Ζιρώ ενώ μόλις ήτο δεκαετής είχε τό δικαίωμα να φέρη ξιφος, τουθ' όπερ είνε δείγμα εύγενείας, όχι μόνον εν Ιαπωνία αλλά και άλλαχού. Δις της εβδομάδος εγυμναζέτο εις την ξιφασκίαν και δέν γυμνάζονται μόνον οι άνδρες εκεί, αλλά και ή δεσποινίς Κοτώ, ή μεγαλειτέρα άδελφή του Ζιρώ ειδικάσκετο τον χειρισμόν των όπλων.

Εν Ιαπωνία ή ξιφασκία είνε τόσον αναγκαίον μάθημα εις μίαν κόρην όσον και τό κέντημα και ή μουσική και ή ζωγραφική.

Ο Ζιρώ εγνωρίζεν από τόρα την χρήσιν του ξιφους. Και μίαν ήμέραν μάλιστα του παρουσιάσθη περίστασις να τό χρησιμοποιήση. Όταν επέστρεφεν από τό μάθημά του διήρχετο πρό μικράς δεξαμενής, κεκαλυμμένης υπό νεμφαίων.

Τά γνωρίζετε τά ώραία αυτά φυτά, τά φυόμενα εντός του ύδατος και των όποιων τά υπερήφανα άνθη όμοιάζουσι προς άργυρούς κάλυκας, και τά μεγάλα φύλλα των είνε στρογγύλα και καταπράσινα. Αί ρίζαι των νεμφαίων περιέχουσιν εύχάριστον άμυλώδη ύλην την όποιαν πολύ αγαπώσι τά παιδιά. Αλλά ο Ζιρώ δέν ήθελε τά άνθη αυτά από λαιμαργίαν του, ήθελε να τά φέρη εις την άδελφήν του ή όποία τά ήγάπα υπεροβολικά, διότι εις την Ιαπωνίαν δέν είνε λευκά όπως έδώ αλλά ροδινά και τά φύλλα των τόσον πολύ μεγάλα, ώστε αι Ιαπωνίδες μεταχειρίζονται αυτά άντι άλλεξηλιων και πύλων. Ο Ζιρώ έσυρε τό ξιφος του και προχωρών εν μέσω των ύψηλών χόρτων τά όποία έφρασσον την όχθην εκόςφς μερικά, τά ώραίότερα, και όταν άπεσύρετε άποφέρων αυτά θριαμβευτικώς συριγγός ήκούσθη και έρπετόν φοβερόν διηυθύνθη εναντίον του. Πρός στιγμην έφοβήθη, άλλ' έπειτα συλλογισθείς τάς νίκας του πατρός του και ότι ίσως και αυτός ήθελε προσκληθῆ μίαν ήμέραν να υπερασπισθῆ την πατρίδα του, έσυρε τό ξιφος τό όποιον είχε άποθήσῃ πρό μικρού και δι' ενός κτυπήματος έχώρισεν εις δύο τό έρπετόν, και ή μὲν κεφαλή του έπεσεν από τό εν μέρος ενώ τό σώμα του άψυχον κατέκειτο άφ' έτέρου.

Συνέλεξεν έπειτα τά άνθη και επανήλθε θριαμβευτικώς εις τον οίκόν του.

— Και πώς διήρχετο την ήμέραν του ο Ζιρώ, θα με έρωτήσετε;

Να σας είπω. Τό πρωτ ή Ταμά, ή υπηρέτρια του, ήρχετο να τον έξυπνήσῃ.

— Σήκω, Ζιρώ, έλα σήκω, είνε ύδρα! σου έφερα και νερό να πλυθῆς, εφώναζεν.

Ο Ζιρώ τινάζεται, διαστέλλει τους βραχίονας και χασμάται δύο τρεις φορές. Η Ταμά επαναλαμβάνει: Έλα, σήκω, Ζιρώ, σήκω λοιπόν!

Ο Ζιρώ ψιθυρίζει: — Ούφ τί άσχημα πού είνε! έκοιμώμουν, τόσο καλά!

Άλλ' ενώ όμιλεί πηδῃ κάτω της κλίνης και σπυδει να ένδυσῆ, διότι άμέσως εκτελεί ο τι

άποφασίζει, έπειτα ήξέυρει ότι ο πατήρ του δέν αγαπά τους όκνηρούς.

Άμα έτοιμασθῆ, προγευματίζει νερόβραστον όρύζιον: Θα έθανυμάζετε να τον έβλέπετε πώς τό τρώγει με δύο μικρά ξυλαράκια άντι κοχλιαρίων, όπως συνηθίζεται εις τον τόπον του. Έπειτα πηγαίνει και λέγει την καλημέραν εις τον πατέρα του, κλίνων την κεφαλήν και φέρων την δεξιάν του, πρό της ρινός του. Ο πατήρ του Ζιρώ δέν τον έναγκαλίζεται όπως θα έκαμνεν ο ίδιός σας, αλλά τον άκούει καθήμενος με μεγάλην σοβαρότητα επί του σοφά του, άνεμίζόμενος με τό ριπίδιον του, διότι και αυτό, όπως και τό άλλεξήλιον είνε δείγμα εύγενείας εν Κίνα και Ιαπωνία.

Έπειτα ο Ζιρώ πηγαίνει εις τό σχολείον με τά άλλα παιδιά της ηλικίας του. Καθήμενος κατά γῆς, κατά την Ιαπωνικήν μέθοδον, μελετῆ τό Κινεζικόν άλφάβητον, του όποιου σχήματα θα έχετε ιδῆ επί άγγείων εκ Σινικής πορσελάνης ή επί της Κινεζικής μελάνης. Έπειτα δοκιμάζει να σχεδιάσῃ επί τεμαχίου χάρτου τά γράμματα αυτά, — όχι με πέναν όπως ήμεις, — αλλά με μικρόν χρωστήρα έμβεβαπτισμένον εις διάλυσιν μελάνης της Κίνας.

Μανθάνει επίσης τάς αξιώματα του Κομφουκίου, μεγάλου φιλοσόφου και νομοθέτου της Κίνας. Έκαστος μαθητής επαναλαμβάνει τό μάθημά του μεγαλοφώνως εις ότου τό άποστηθισῆ, χωρίς να ταρασσωνται δι' αυτό οι λοιποί, οι όποιοι επίσης φωνάζουσι.

Τον χρόνον αυτόν τον διαθέτει άλλως πως ή Κοτώ. Αυτή πηγαίνει με τάς άλλας συνομηλικούς της εις τό σχολείον, όπου μανθάνει την μουσικήν και τον χορόν. Παίζει είδος κιθάρας με τρεις μόνον χορδάς, εν χρῆσει εν Κίνα και Ιαπωνία. Οι ήχοι των όργάνων τούτων είνε γλυκύτατοι δια τά κινεζικά ότα, αλλά αυτό δέν έμποδίζει να είνε λιαν δυσάρεστοι δια τά ιδικά μας.

Και ο χορός ο Ιαπωνικός δέν είνε όμοιος με τους ιδικούς μας. Πρωτον τά κοράσια και τά αγόρια δέν χορεύουσιν όμω, άφου μόνον τά κοράσια διδάσκονται τό μάθημα τούτο. Ο χορός αυτός συνίσταται εις χειρονομίας και εις σπάσεις, είνε μάλλον παντομίμα και είδος παραστάσεως όπου εν ή περισσότερα πρόσωπα λαμβάνουσι μέρος, συχνάκις δε συνοδεύεται υπό ποιημάτων ή υπό ξσηματος.

Άλλά τί μας μέλει! Βλέπετε ότι είτε Έλληνες είτε Ιάπωνες είνε, είτε κοράσια είτε αγόρια, όλα τά παιδιά εργάζονται εις ύλους τους τόπους.

Έχουσιν όμως και εν Ιαπωνία τάς ήμέρας της αναπαύσεως των και μάλιστα περισσότεράς εκεί ή έδώ. Μία των κυριωτέρων εορτών, είνε ή πρώτη του έτους καθ' ήν, όπως και έδώ, μοιράζουσι δώρα και γλυκίσματα. Άλλά ή εύχαιροστότερα και μάλλον επιθυμητή εορτή είνε ή κατά τάς αρχάς Μαίου τελουμένη δια τους άρρενας και ή κατά Μάρτιον τελουμένη δια τά κοράσια.

Και τό ώραίότερον δώρον τό όποιον δίδουσιν εις τους Ιαπωνόπαιδας είνε ιχθύς ή όμοιώματα ιχθύων. Την ήμέραν της εορτής, εκάστη οικία κοσμείται δια σημαίων, φανών και σημάτων παριστώντων ιχθύς.

Θα σας είπω τόρα διατί αγαπώσι τόσον πολύ τους ιχθύς. Γνωρίζετε ότι ο σολωμός και ο τράκτης (πίστροφα) και άλλοι ιχθύς ζώσιν εν τη θαλάσση, αλλά εις ώρισμένας εποχάς αναπλεύουσι τους ποταμούς, εις μεγάλην άπόστασιν από των έκβολών όπως καταθέσωσι τά ώα των. Η κοίτη όμως των ποταμών δέν είνε πανταχού όμαλή, διότι οι ποταμοί σχηματίζουσι ρεύματα και καταρράκτας. Οι τρώκται δε και οι σολωμοί δέν δύνανται να αναπλεύσωσι τους τοιούτους ποταμούς καθ' όλον τό μήκος. Ζώσιν όμως εις τάς θαλάσσας εκείνας ιχθύς τινές εκ του είδους των κυπρίνων, καλούμενοι ροί, ότινες κατορθούσι να αναπλεύσωσι τους καταρράκτας, και οι ιχθύς ότοι είνε οι έξωγραφημένοι επί των σημαιών, την ήμέραν της εορτής των άρρένων.

Έννοείτε λοιπόν τόρα τί σημαίνει ιχθύς προσφερόμενος ως δώρον; Δηλοί: Λάβετε τον ιχθύν αυτόν ως πρότυπον και, όπως αυτός, ένδυναμωθήτε δια της εργασίας και του θάρρους, όπως υπερβῆτε τάς δυσκολίας της ζωής.

Επίσης δωρούμενος ιχθύς εις τό παιδίον είνε ως να τό λέγετε: «Έλπίζω ότι θα έπιτύχῃ εις τάς επιχειρήσεις σου όπως ο ιχθύς αυτός.»

Δέν γνωρίζω αν όλοι οι Ιαπωνόπαιδες συμμορφούνται με τό ροί, αλλά τό, έλπίζω. Παρ' ήμιν δέν υπάρχει τό έθιμον αυτό, άλλ' όταν σας παρουσιασθῆ, εις τάς μελέτας σας, εις τάς εργασίας σας οιαδήποτε δυσκολία θα ένθυμηθήτε τους λόγους μου και θα συκεντρώσῃτε πäsαν την ένεργητικότητα σας όπως την υπερβῆτε.

[Victorien Aury]

Ε.

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Δύο μέλισσαι πρωίαν
 Ἄφισαν τὴν κατοικίαν,
 Καὶ εἰς ἔμπλεων ἀνθέων
 Κῆπον ἔφθασαν ὠραῖον.
 Ἡ μὲν μία ἐγκρατὴς
 Ἡ δὲ ἄλλη ἀκρατής,
 Ἦρχισαν αὐταὶ ἀλλοίαν
 Πᾶσα μία ἐργασίαν.

Οὔσα λαίμαργος ἢ μία
 Καὶ τοῦ κόπου ἐναντία
 Εἰς τρυφήν, καθὼς ἐπόθει,
 Ἀδιάκοπον ἐδόθη
 Καὶ μυζῶσα μ' ἀπληστίαν
 Τὴν ἱκμάδα τὴν γλυκεῖαν
 Ἐνεκρῶθη τελευταῖον
 Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων.

Ἡ δὲ ἄλλη φερομένη
 Ὅπου ἄνθος, ὅπου θύμος,
 Ἐσπευδεν ἐργαζομένη
 Φιλοπόνως καὶ προθύμως
 Μέλι καὶ κηρὸν κομίζει,
 Τὴν κυψέλην τῆς πλουτίζει
 Καὶ κινούσα τὰ πτερά
 Ἐπανῆλθε ζωηρά.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' Ο ΛΑ

Ὁ νόμος τοῦ Ἀδντς.

Τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἔζη ἐν τῇ Νοτίᾳ Καρολίᾳ τῆς Ἀμερικῆς Ἴρλανδὸς ἄποικος, ὁ Ἰωάννης Ἀδντς, ἀνὴρ μεγάλης ἐνεργητικότητος, καὶ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχαν καταπλημμυρῆση καὶ ἐλυμαίνοντο τὴν Νοτίαν Καρολίαν παντοσθενεῖς κακοποιοί. Ἐβλεγάλουν καὶ ἐπυρρόλουν τὰς οἰκίας, ἐφόρευον τοὺς δυστυχεῖς ἄποικους, οἵτινες ἐν τῇ συνήθει δικαιοσύνη δὲν εὗρισκαν ἀρκετὴν βοήθειαν ὅπως σωθῶσιν ἀπὸ τῶν ληστών.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ λάβωσιν οἱ ἴδιοι μέτρα πρὸς σωτηρίαν των καὶ πρὸς τοῦτο περιέβηλον τὸν Ἀδντς μὲ ἀπόλυτον ἰσχύον. Οὗτος συνεβούλευσεν αὐτοὺς νὰ αὐτοδικώσῃ. Δηλαδή ὁσέως συνελάμβανόν τινα ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα ἢ φονεύοντα ἐδίκαζον αὐτὸν ἐπὶ τόπου, τὸν κατεδίκαζον καὶ τὸν ἀπηγχόνηζον αὐτοσυγγεῖ.

Μετ' ἄλιγον ὁ τόπος ἡσύχασε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδντς κατέστη σεβαστὸν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας:

Δοκιμὴ τῶν ὠδῶν.

Πολλάκις εὗρισκόμεθα εἰς δύσκολον θέσιν ὅπως διακρίνωμεν τὴν νοσηρότητα τῶν ὠδῶν. Ἰδοὺ τρόπος ἀπλοῦστατος καὶ πρακτικώτατος. Ἐντὸς λεκάνης ὕδατος ρίψατε μίαν δράκμα μαγειρικοῦ ἄλατος. Ἐμβαπτίσατε ἐπειτα τὰ ὠά, καὶ τὰ μὲν τῆς ἰδίας ἡμέρας θὰ βοηθηθῶσιν ἐντελῶς, τὰ τῆς παρελθούσης θὰ ἐπλέωσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὰ προγενεστέρων ἡμερῶν θὰ ἀνέλθωσι τοσοῦτον ὑψηλότερα πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ὅσον ὀλιγωτέρα εἶνε ἡ νοσηρότης των.

Μέσον τοῦ θεραπεύειν τὰ καύματα.

Ὅταν σὰς συμβῇ, δ μὴ γένοιτο, καὶ καύσετε τὸ χερί σας, μὴ τὸ βρέξετε μὲ κρύον ὕδωρ ὅπερ θὰ σὰς κάμη νὰ πονέσετε περισσότερο, ἀλλ' ἀναμίξαιτε νεκρὸν ὠδὸν μὲ νεκρὸν βούτυρον ἴσου ὄγκου πρὸς τὸ ὠδὸν καὶ διὰ τοῦ μίγματος ἀλείψατε τὰς πληγὰς.

Ὅχι μόνον τάχιστα θὰ ἰαθῆτε, ὅσον βοθεῖται καὶ ἂν εἶνε αἱ πληγαί, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν σημεῖον θὰ μείνη τοῦ καύματος.

Τεχνητὸν ὄρος.

Ἐν τῶν μᾶλλον περιέργων πραγμάτων τῆς Ἐκθεσεως, ἦτις θὰ γίνῃ ἐν Χικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1892, θὰ εἶνε τεχνητὸν ὄρος ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον. Τοῦτο θὰ καλυφθῇ διὰ χρώματος καὶ λίθων, θὰ φυτευθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ χόρτα, ἄνθη, χλωρίδες, θάμνοι. Ἐν τῇ κοιλότητι αὐτοῦ θὰ εἶνε ἐκτεθειμένα διάφορα ἀντικείμενα. Ἠλεκτρικὸς δὲ σιδηρόδρομος θὰ φέρῃ τοὺς ἐπισκέπτας ἀπὸ τῶν προπόδων εἰς τὴν κορυφὴν.

Σοφὰ λόγια

Ἐὰν ἔχετε κατὰ νοῦν νὰ κάμετε ἀμάρτημά τι, εἶπεν ὁ ἅγιος Ἀύγουστίνος, εὔρετε ἐν μέρος ὅπου δὲν εἶνε ὁ Θεὸς διὰ νὰ σὰς ἴδῃ καὶ δταν εὔρετε τοιοῦτον μέρος τότε ἔχετε τὴν ἄδειαν νὰ κάμετε ἐκεῖ τὸ μεγαλύτερον ἀμάρτημα.

Ὅσοι ἔχουσι περιουσίαν κτηθείσαν διὰ τῆς ἐργασίας των αὐτοὶ μόνον εἰξεύρουσιν ἐκ πείρας τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων· οἱ δὲ κληρονομοῦντες περιουσίαν εἰξεύρουσι μόνον τὴν χρῆσιν αὐτῆς ἢ τὴν κατάχρησιν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος κτυπᾷ διὰ νὰ γίνῃ ἡσυχία.
 Ὁ μικρὸς Τοτὸς κτυπᾷ ἐπίσης.
 — Διὰ τί κτυπᾷς, Τοτὸ; δὲν ἐντρέπεται;
 — Εἶνε ἡ ἡχώ, δάσκαλε...

— Τί ζητεῖ, μητέρα αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος;
 — Τὴν ζωὴν μας, παιδί μου.
 — Τὴν ζωὴν μας; λοιπὸν εἶνε κακοῦργος!

Ἐπιτομή ἐκ τοῦ Ἐλευθερίου.

Ὁ Φώτης ἀκούων τὴν μητέρα του διηγουμένην κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διακόπτει ἐρωτῶν:
 — Μαμά, ὑπάρχουν τώρα ἀρχαῖοι Ἕλληνες;
 Ἐπιτομή ἐκ τοῦ Κάλχωνος.

Ὁ Κωστάκης ἔλεγε πρὸς τὸν Μιμῆν ὅτι θὰ τοῦ φέρῃ δῶρα δταν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ εἰς Ἀθήνας ταξιδίου του, ἀλλ' ὁ Μιμῆς δὲν τὸν ἐπίστευε.
 — Ἐπὶ τέλους, λέγει ὁ Κωστάκης, σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου καὶ πιστεύσέ με.
 — Δυσὸς μου καλλίτερα αὐτὰ τὰ παξιμαδάκια ποῦ εἶνε ἐπάνω ἐς τὸ τραπέζι καὶ τότε σὲ πιστεύω.

Ἐπιτομή ἐκ Νικολάου Π. Μαρκολλίου.

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.
 Εἰς μαθητῆς τοῦ γυμνασίου ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, φωνάζει:
 — Παιδί, δῶσέ μου ὀλίγες ἀνορθογραφίας.
 — Δὲν ἔχωμεν, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπὸ κτηνίας, ὁ ὁποῖος ὑπέθεσεν ὅτι ὑπάρχει φαγητὸν τι ἀνορθογραφούμενον οὕτω:
 — Δὲν ἔχετε; λέγει ὁ πελάτης· τότε λοιπὸν γιὰ τί τὰς γράφετε ἐς τὸν κατάλογον;

Ἐπιτομή ἐκ τῆς Γλωσσῆς.

Ἐπιτομή ἐκ Νικολάου Π. Μαρκολλίου.

ΘΕΙΟΣ. Ποῦ εἶσθε τώρα εἰς τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν;
 ΑΝΕΨΙΟΣ. Ἀρχίσαιμα τὰ πουλιά.
 ΘΕΙΟΣ. Καὶ ποῖο πουλί προτιμᾷς ἐπ' ὅλα;
 ΑΝΕΨΙΟΣ. Χῆνα φηγῆ με πατάτες.

Ἐπιτομή ἐκ Καρ. Γ. Βασιλάκη.

ΑΔΑΗΘΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Εἶδες λοιπὸν, Μῆ μου ἄπρον, ὅτι ἡ πρόφησίς μου ἐπηλήθευσεν. Ὅσον διὰ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σὲ δικαιοῦσα πληρώσαται. Μελέτη τώρα σοὶ χρειάζεται, καὶ εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, ἔλα μαζί μου νὰ σὲ διασκεδάσω. Σοῦ εὐχομαι καλὰς μελέτας καὶ ἔξοχον διπλωμα. «Ζῶντινε θεὶ Παρούσκι»· καλοὶ μου φίλοι, Μῆλον τῶν Ἐσπερίδων καὶ Ἀρχιτροπῆν Ἀγαμένω; τί ὠραία! Ἀλλὰ μὴ ἀμελήσῃς καὶ τὴν ἰδικὴν μας γλῶσσαν. Ἡ μεγαλύτερα σοὶ ἐπιμέλεια πρέπει νὰ εἶνε διὰ τὰ ἑλληνικά. Πρῶτα τὴν μητρικὴν μας γλῶσσαν καὶ ἔπειτα τὰς ξένας. Διὰ τῆς ἰδικῆς μας θὰ μορφώσῃς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν καὶ αἱ ἄλλαι θὰ εἶνε ὡς κοσμήματα διὰ τὴν διανοητικὴν καὶ ἀνάπτυξιν. Φιλήσατέ μου τὴν ἀδελφούλαν σας.

Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου, Σιδηρὲ Πύργε. Σιγά, σιγά. Εὐχομαι δὲ ἡ ἀνυπομονή σου νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ χαρὰς καὶ ἐπιτυχίας!

Τί ὠραία τὰ ἄνθη σου, Οὐράνιον Τόζο; σὲ εὐχαριστῶ πολύ. Ἡ ἀνεμώνη ἡ καμμένη πῶς ἔχασε τὸ χρώμα τῆς! Πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ ἀνοήσῃ πάλιν καὶ νὰ στολίσῃ τοὺς ἀγρούς μὲ τὰ γλυκὰ καὶ μαγεῖα χρώματά τῆς.

Δὲν εἶνε αὐτὸ, Πελαργε, τὸ ὁποῖον νομίζεις. Ἄν δὲν βλέπεις τὸ ὄνομά σου θὰ εἴπῃ, ἢ διὰ αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις δὲν ἦσαν καλαὶ ἢ διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου δὲν εἶχε τί ἀξίον λόγου. Θὰ εἰς παρακαλέσω ὅπως νὰ γράψῃς εἰς χωριστὰ φύλλα τὰς λύσεις καὶ τὰς πρὸς δημοσίωσιν πνευματικὰς ἀσκήσεις σου καὶ τὰς ἐπιστολάς σου, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λαμβάνωνται ὅλα ὑπ' ὄψιν δταν γρίφωνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον μαζί.

Πολὺ μὲ ἐλύπησεν ἡ ἀσθένεια τῆς ἀδελφῆς σου, Ἐλενοδοφῶρε, ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο περαστικὰ ὅλα λησμονοῦνται.

Ἀφοῦ δὲν μοῦ ἀνήγγειλες τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου, Μιμῆκε Μέλῃ, πῶς θὰ ἤξευρα ὅτι ἦτο θεῖος σου ὁ ἀποθανὼν! Τώρα ὅπου τὸ ἔμαθα σὲ συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας.

Δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, φιλιτῆρ Σανθῆ Ἑλληνοπούλα, ὅπως ἀδικα εἶνε τὰ παράπονά σου.

Καὶ βέβαια σὲ ἀγαπῶ διπλᾶ τώρα ὅπου κηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μαθαίνεις γράμματα, φιλιτῆρ Ἡλέκτρα Παλαιολόγου. Γράψε μου συχνά, νὰ βλέπω τὰς προόδους σου καὶ νὰ χαίρω.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου, Κάλχων, καὶ σοὶ εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα ἔσον διὰ τὰς κολακείας ποῦ λέγεις δὲν εἶνε ὁρῆ ἢ σπέψις σου, διότι ἂν ἐκολάκευα δὲν θὰ ἤμην φίλη σας.

Θὰ προσέμω νὰ ἐξέλγεις ἄλλο ψευδώνυμον Ἀσκόρτα. Τὸ φύλλον σοὶ ἐστάλη, Λευκὸν Τριαντάφυλλον, καὶ ἀποσῶ πῶς δὲν τὸ ἔλαβες. Γράφῃ μου τὴν διεύθυνσίν σου νὰ σοὶ τὸ στείλω πάλιν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη σου, ἀγαπητὴ Στέφανε Ἐσταθιάδη, φανερώσει τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας σου. Γράψε μου συχνά τώρα πῶς ἔρχεσαι· φίλησέ μου καὶ τὸν Μιχαλάκην ὅστις διέτρεψε τῶσον σοβαρὸν κίνδυνον.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῆς Ἀζίζας σας, Μέλι τοῦ Τμητοῦ, δταν εἶδε τὸ τίς αὐτὴν ἀπερωμένον παιημάτακι.

Ἡ τρυφερά ἐπιστολή σου, Ζωηρὰ Παρρασία, δεικνύει πόσον τίσις καλὴ καὶ ἀναγνωρίζεις τὰ σφάλματά σου. Σὲ συγχαρῶ ἐκ καρδίας καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ διατηρήσῃς τὰ καλά σου αἰσθηματά.

Εὐχὲς σου! Καράλαμπε Σαράντη, φοιτητῆς πλέον αἶ; Σοῦ εὐχομαι ἐνδελεχεῖς σπουδὰς καὶ νὰ ἀναδειχθῆς μίαν ἡμέραν μέγας καὶ πολὺς. Ἡ ἐπιστολή σου εἶνε καλὴ, πολὺ καλὴ μάστιχα! Ἐπειτα καὶ μὴ ἂν ἐπιδοθῇ τις; δταν ἐπιμελήται ἀναδεικνύεται.

Δεκτοὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καλοὶ φίλοι Βόρειον Σέλας καὶ Ἡολικὲ Ἀσπὲρ. Συλλογίζομαι εἰ κρῖο θὰ ἔχετε σεῖς αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὴν Μόσχαν! Πῶ! Πῶ!

Τί θλιβερὸν ἔρος αὐτὸ, Βίρηκεδ Ὀκεανέ, ἂν δὲν σοῦ ἀπήνητα θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶχα ἐπιστολὴν σου. Ἡ χαρὰ μου εἶνε νὰ κρατῶ ἀλληλογραφίαν με τοὺς φίλους μου.

Πολὺ καλὰ Γ.Γ.Κ. εἰς τὸ εἶς Ἀνθοστραφῆς Μάϊος ὠραῖον καὶ ποιητικώτατον τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἡ διεύθυνσίς σου ἡλλάγη, Ἑλληνοπούλα τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπίσης, Μιμῆκε Μέλῃ, καὶ μὰς ὀφείλεις τὰ 25 λεπτά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15ης Ὀκτωβρίου.]

14. Στοχειόγραφος.

Ὡς πλοῦτόν των ἀμέτροτον οἱ πάντες μὲ πετοῦν
ἀκέφαλον δὲν μ' ἔχουσιν, ἀλλὰ μὲ ἀποκτοῦν.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Κάλχαντος.

15. Στοχειόγραφος.

Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι
εἶμαι ὀφθαλμὸς, μεγάλη.
Τὸ κεφάλι ἂν κοπῆ,
οὐ τί εἶσαι θά εἶπῃ.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀνακράτου Καλλικίου.

16. Ἀναγραμματισμός.

Ἐάν εἰς ἄρχαιος Ἑλλήν, πῶς νὰ με προσκινήσῃς.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
πρῶσχε νὰ μὴ με χάσῃς
ἐπειδὴ δὲν θὰ προβάσῃς
νὰ με λύσῃς.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Κύματος τοῦ Βυζαντίου.

17. Αἶνιγμα.

Ζητεῖς καὶ δὲν εὐρίσκεις
ἐμπρὸς μου ἔταν εἶσαι
τοὺς ὀφθαλμοὺς σου κλείσῃς
καὶ θὰ ἴδῃς τί εἶμαι.

Ἀκρόμῃ συλλογεῖσαι ;

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἡερίστου.

18. Τρίγωνον.

Πατὴρ τοῦ πρώτου, ποταμὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν.
Τὸ δεύτερον εἶνε ναὸς εἰς τὴν Ἡραν ἀπερωθεῖς.
Πόλις εἰς τὴν εὐδαίμονα τὸ τρίτον Ἀραβίαν.
Τὸ τέταρτον μου θὰ εἰπῇς ἑσάκις, φίλε, εὐχρηθῆς.
Τὸ πέμπτον Πορτογαλλικὴ εἰς τὰς Ἰνδίας κτήσις.
Τὸ ἕκτον μετοχὴ συχὴ εἰς τὰς παραγαμίσις.

Τὸ ἕβδομόν μου, τελικόν

Ἀσκήσεων πνευματικῶν.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Χριστιανικῶν Ὀρίων.

19. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον εἶνε χρησιμὸν πολὺ εἰς τοὺς ὑφαιτάς.
Τὸ δεύτερον δημοτικὴ διαίρεσις τοῦ χρόνου.
Στὸ τρίτον οὐ δοξάζουσι, ἀλλ' ὄχι ἄνευ πόνου,
Τὸ τέταρτον ὡς ἀρχηγὸν τοῦ τρίτου ἀπαντᾷς.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Προμηθεῖος Ἀσφαίου.

20. Ἀσπὴρ.

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς
διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε κα-
θέτως νὰ ἀναγινώσκειται νῆσος
Εὐρώπαική, ὀριζοντίως πόλις τῆς
Ἑλλάδος, διαγωνίως μία τῶν
ἑνῶν Μουσῶν καὶ ποταμὸς τῆς
Ἑλλάδος.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Σπυρίδου τοῦ Πατρῶς.

21. Ἐρωτήσας.

Τῆς λέξεως τετρασύλλαβος γράφεται διὰ πάντες φωνηέντων
καὶ ἑνὸς συμφώνου ; Σημειώσῃς δὲ ὅτι τὸ σύμφωνον τοῦτο
εἶνε τὸ δεύτερον γράμμα. Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀριστοφάνου.

22-26. Μαγικῶν γράμματα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς τὰς
ἐπομένους λέξεις σχηματίσῃς ἄλλας τῶσας :

τῶρα, ὕδατος, Κύρος, ὄρκος, ῥάκος.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀποστόλου Ἐφελάντου.

27. Ἀπροσδόκητον.

Τίς, ἐν ᾧ πάντες οἱ ἄνθρωποι θέλουσι νὰ εἶνε καὶ νὰ
φαίνωνται νέοι καὶ ὑγιεῖς, θέλει νὰ φαίνεται γέρον καὶ
ασθενής ;

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἐνδόξου Ναυραχίου τῆς Σελκυσίας.

28. Πρῶδλημα.

Τίνος ἀριθμοῦ τὸ πέμπτον, τὸ ἕκτον καὶ τὸ δέκατον
ἐλαττούμενά κατὰ 13 μᾶς δίδουσι τὸν ἀριθμὸν 15 ;

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Ἀλκιφάνου τοῦ Φαρακίου.

29. Ἀπροσπιτῆς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα ἡρωικοῦ ἀρχαίου βασιλέως.

1) Νῆσος Ἑλληνικὴ 2) Στοχειῶν 3) Ἄνθος. 4) Ἀ-
προσπιτήριον. 5) Ζῶον, 6) Ἐρατόν.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Πάριου.

30. Ἑλλητισπύμφωνον.

ηθ—ε—αι—αδ—αι—ω—ζω—ζάω—τιωδ—ε—η—αι.

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Φουβίου.

31. Γρίφος.

α α
η Σίβελ η τι ; ω !...
α α

Ἐστὶν ἡ δὲ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου.

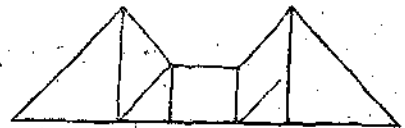
ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

189. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, ἴος). — 190. Κύβητος,
κυνήγιος. 191. — Δαμία. —

192. ΣΩ—ΚΡΑ—ΤΗΣ — 193. Χ Π Σ
ΚΡΑ—ΝΟΣ Ο Δ Ι
ΤΗΣ Σ Υ Ρ Ο Σ
Δ Ο Ο
Π Σ Σ

—194.

—195. Τοῦ ῥήματος κύω (κύων—ῶν). — 196-207. 1.
Σινᾶ. 2. Ἰμαλάτα. 3. Ἐβέρστον. 4. Γαταῖα. 5. Φου-
σον. 6. Ὀράβα. 7. Οὐράνια. 8. Ἐλδουρον. 9. Ἀραράτ
10. Κασβία. 11. Ἐλδοροί. 12. Στανάδοια. — 208-211.
Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος τ σχηματίζονται αἱ λέξεις :
τῶρα, τῶρος, τῶνος, τῶχος. — 212. ΝΕΡΩΝ (1, Νη-
ρηίς. 2. Ἐλαφος. 3. Ρῆνος. 4. Ὀμος. 5. Νεῖλος). —
213. ΕΡΜΗΣ, ΑΘΗΝΑ (1, Εὐρυτανία. 2, Ρούθ. 3,
Μελπομένη. 4, ΗΝ. 5, Σουμάτρα). — 214. Ἡ γλῶσσα
ἂς μὴ προτρέχῃ τοῦ νοῦ. — 215. Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο
δὲ θνητός εἶ, καὶ διαδιδάσκει εὐδαίμων τιμώμενος καὶ μα-
καρίζομενος ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων. — 216. Οἱ ἀστρο-
νόμοι ἐτετάλασαν ἐὰν ἐν οὐρανῷ. (Ἡ ἄστρον νόμοι ἐξ
ἐπιτῶ—α—εἰτά ζ' οὐς ἦτα ἐν οὐρανῷ).

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματισμὸν διὰ τὴν διακρίσιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.
Παραπομπὴ περὶ τῆς λήψεως φύλων γράμματα μετὰ περιλειπῶν ἑνὸς μῆτος ; τὰ κολλᾷ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των ἐστὶν ἀπαράδεκται.